

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

İNCİL'DEN

Tanrı'nın oğlu Tevrat'ta ve İncil'de çok kullanılan dinsel bir terimdir. Bu simgesel bir anlatımdır. Gerçek anlamda değil mecaz anlamda kabul edilmelidir... Çünkü Allah maddi bir varlık değil ki oğlu olsun?.. Allah; düşünsel bir kavramdır. Cennet, Cehennem, Melek de gerçek varlıklar olmayıp düşünsel bir kavramdır.

Allah, İncil'de Rab diye anılır...

Oğul'dan murat; insanın, Rab ile yaşamasıdır. Rab ile yaşamak denince; akla, doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzellik, sevgi, şefkat, ahlaksal erdem gibi kavramlar akla gelmelidir.

Kısacası ne kadar olumlu kavramlar varsa, genel değerler, ortak doğrular, yüce kavramlar, insanlığın kabul ettiği olumlu ilkeler Rab olarak kabul edilir. Bu kavramları yaşamına uygulayan kişiler ise Tanrı'nın oğlu olarak adlandırılır... Bunun İslam'daki karşılığı mümindir. Bunun içindir ki İslamiyet'te şöyle denir: "Hiçbir yere sığmadım; mümin kulumun kalbine sığdım!" Mümin kuldun maksat salih amel ile yaşayan Müslüman demektir. Bu da gösterir ki Tanrı soyut bir kavramdır.

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

hayri@tabularatalanayanabalta.com

www.tabularatalanayanabalta.com

İNCİL'DEN

TABULARA TALANA YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

İNCİL'DEN

Av. HAYRİ BALTA

İÇİNDEKİLER

A.

Allah Kimseyi Sınamaz 5
Allah'la Birebir İlişki Kurmak 44
Arayan Bulacaktır 21

Aslında Tanrı Hiçbirimizden
Uzak Değildir 36

B.

**Baba, Senin Bende Olduğın ve
Benim Sende Olduğum Gibi,
Onlar da Bizde Olsunlar 35**

Bırak Ölüleri,
Ölülerini Gömsünler! 17

Bir Hardal Tanesi Kadar 34
Biz Söylüyoruz Ama Aslında
Tanrı Sözüdür 3

D.

**Doğruluktan, Dürüstlükten
Yoksun Olan Tanrı'dan da
Yoksundur... 20**

Dua, Amin Diyecek Dua Olmalı 32

E.

Eğer Sağ Gözün 23

G.

Giriş 1
Günahın Ücreti Ölümdür 4

İ.

İncir Ağacı 33
**İnsan Bütün Dünyayı Kazanıp
da Canından Olursa Bunun
Kendisine ne Yararı olur? 19**

İnsan, İmanla Değil Eylemle
Aklanmıştır 8

**İncilerinizi Domuzların Önüne
Atmayın 13**

İsa'nın Dağdaki Konuşması ve
Gerçek Mutluluk 46

İyilik Yapan Kişi Tanrı'dandır 29

K.

Kapıyı Çalın Size Açılacaktır 41

Keseyi Doldurmak 30

Kılıç Çekenlerin Hepsisi Kılıçla

Ölecek 24

Kurban Olarak Kendinizi Sunun 6
Kötülükten Hoşlananlar
Yargılansın 25

**Kör ve Dilsiz Cinli Bir Adam; Daha
Sonra Ayağa Kalktı, Konuşmaya,
Görmeye Başladı 45**

Kötüyü Değil İyiyi Örnek Al 43

N.

Ne Yaptıklarını Bilmiyorlar 42

O.

O Size Gerçeğin Ruhunu Verecek 37

Ö.

Öte Dünya İle İlgili Bir Soru 48
Öteki Uluslara Gitmeli mi,
Gitmemeli mi? 31

R.

Rab değil Ben Söylüyorum 28

Rab, Rab'be ne Demiş? 22

Rab, Ruhtur 47

S.

Sen Gerçekleri Akıllılardan,
Bilgililerden Gizledin 18

**Siz Bilmediğinize, Biz,
Bildiğimize Tapıyorsunuz 40**

Sonsuz Yaşam-1, 14

Sonsuz Yaşam-2, 15

Söylediğin Gibidir... 27

T.

Tanrı'nın Çocukları Olmak 39

Tanrı'dan Doğmak 12

Tanrı Işıktır 7

Tanrı'nın Oğlu 2

Tanrı Ölülerin Değil Dirilerin

Tanrısı'dır 16

Tanrı Ruhtur 10

Tanrı Sevgidir 11

Tanrı'nın Yüceliğinden Yoksun
Kalmak... 26

Tanrı'ya Yaklaşmak 38

Y.

Yaratan Yaratılan Özdeşliği

**X1
GİRİŞ**

“K. 3/3 - 0, sana kitabı hak ile ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi. Bundan önce de insanlara yol gösterici olarak Tevrat ile İncil’i indirmişti.”

Görüldüğü gibi bu ayette Tevrat ve İncil doğrulanıyor; yani tasdik ediliyor, ayrıca bu kitaplar yol gösterici olarak kabul ediliyor...

Bir de şu ayeti okuyalım:

“K. 5/46 - Ve onların izinden Meryem oğlu İsa’yı, önlerindeki Tevrat’ı doğrulayıcı olarak gönderdik. Ve ona İncil’i verdik. Onda hidayet ve nur vardır. Kendinden önceki Tevrat’ı doğrulayıcı, hidayet ve muttakiler için bir öğüt olarak.”

Burada da Tevrat doğrulanıyor, ayrıca İncil ucun de “hidayet ve nur vardır” deniyor.

“K. 5/47 - İncil ehli, Allah’ın onda indirdikleri ile hükmetsinler. Kim de Allah’ın indirdiğiyle hükmetmezse, İşte onlar, fasıkların kendileridir.”

Bu ayette de İncil bağlılarına sesleniliyor: “Kim de Allah’ın indirdiğiyle hükmetmezse, İşte onlar, fasıkların kendileridir.” deniyor...

Buna karşın Müslümanlar Tevrat ve İncil’i okumazlar. Zekeriya Beyaz Tevrat ve İncil’i okumadığını söyleyerek övünmektedir. **“70 yaşındayım TEVRAT, İNCİLİ okumadım!” Al sana Tevrat’ı ve İncil’i okumamış bir adamı... Kuran’ı okuyup anlamış olsaydı Tevrat’ı ve İncil’i ihmal etmezdi, okurdu...**

Okumadığı bu kitaplarda barış, dostluk, hoşgörü ve sevgiye ilişkin ayetler vardır...

Müslüman ileri gelenleri Kuran’daki şu ayete dayanarak Tevrat’ı ve İncil’i bir Müslüman’a haram kılmışlardır. Bu ayet şudur:

“K. 5/51: Ey inananlar! Yahudi ve Hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirlerinin dostlarıdır. Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğunu doğruya iletmez.”

+

Aşağıda ki satırlarda İncil'den aldığımız ayetler üzerinde akılcı düşünce üretmeye çalışıyoruz. Akılla, bilimle, insan hakları ile bağdaşmayan ayetler üzerinde durmuyoruz. Kutsal kitapların bu doğrultuda incelenirse insana yararlı olur diyoruz.

Dine inanmak körü körüne inanmak değildir. Kuran'ın, onlarca ayetinde ileri sürdüğü gibi, akılı kullanmak ve akıl yürütmek esastır.

Amacımız düşünerek gerçeği araştırmaktır.

Yanıldığımız hususlarda doğrusunu gösterenlere minnettarlığımızı belirtmek görevimizdir..

Av. Eren Bilge, 17.9.2010

X2 TANRI'NIN OĞLU

“Fakat İsa, Tanrı'nın oğlu Mesih olduğuna iman edesiniz ve iman edip onun ismiyle sizde hayat olsun diye bunlar yazılmıştır.” (İncil. Yuhanna. 20/31)

+

Tanrı'nın oğlu Tevrat'ta ve İncil'de çok kullanılan dinsel bir terimdir. Bu simgesel bir anlatımdır. Gerçek anlamda değil mecaz anlamda kabul edilmelidir... Çünkü Allah maddi bir varlık değil ki oğlu olsun?.. Allah; düşünsel bir kavramdır. Cennet, Cehennem, Melek de gerçek varlıklar olmayıp düşünsel bir kavramdır.

Allah, İncil'de Rab diye anılır...

Oğul'dan murat; insanın, Rab ile yaşamasıdır. Rab ile yaşamak denince; akla, doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzellik, sevgi, şefkat, ahlaksal erdem gibi kavramlar akla gelmelidir.

Kısacası ne kadar olumlu kavramlar varsa, genel diğerler, ortak doğrular, yüce kavramlar, insanlığın kabul ettiği olumlu ilkeler Rab olarak kabul edilir. Bu kavramları yaşamına uygulayan kişiler ise Tanrı'nın oğlu olarak adlandırılır... Bunun İslam'daki karşılığı mümindir. Bunun içindir ki İslamiyet'te şöyle denir: **“Hiçbir yere sığmadım; mümin kulunun kalbine sığdım!”** Mümin kuldun maksat salih amel ile yaşayan Müslüman demektir. Bu da gösterir ki Tanrı soyut bir kavramdır. Eğer iğne başı kadar somut bir

varlığı olsa idi mümin kulumun kalbindeyim demezdi; çünkü iğne başı kadar somut bir varlık damarları tıkayarak insanın ölümüne neden olurdu...

İsa'nın yaşamında doğruluk, dürüstlük, sevgi, fedakârlık eğemen olduğu içindir ki kendisine Allah'ın Oğlu denmiştir. Bu bir simgesel anlatımdır; gerçek anlamda anlaşılmalıdır. Bu nedenle İsa: için:

“Onu kabul edenlerin hepsine, onun ismine iman edenlere, Allah'ın çocukları olmak yetkisi verildi...” (Yuhanna. 1/12) denmiştir.

Bu demektir ki İsa gibi doğru, dürüst, erdemli bir yaşam sürdürene, yaşamına kötülüğü yaklaştırmayanlara “Tanrı'nın Oğlu” denir... Çünkü yazıldığı gibi: **“Tanrı'nın ruhu ile sevk edilenlerin hepsi Tanrı'nın oğullarıdır..” (Romalılara. 8/14)**

İster Yahudi ol, İster Hıristiyan ol, İster Müslüman ol; ister Tanrısız dinlerden birine mensup ol; eğer yaşamını doğruluk, dürüstlük, erdem ve ahlaksal değerler üzerine kurmuşsan ve Salih amel üzerine yaşıyorsan sana da Tanrı'nın oğlu denebilir...

İlle Müslüman olacaksın, ille Yahudi olacaksın, ille Hıristiyan olacaksın demek bağınazlıktan başka bir şey değildir.

Bütün dinlerin esası, özü doğruluk, dürüstlük, insanlık, sevgi ve barış üzerinedir. Bunun dışına çıkanlar Allah'ın değil Şeytan'ın (kötülüğün) Oğlu sayılır...

Av. Eren Bilge, 17.9.2010

+

Katkıda Bulunanlar:

Ahmet Dursun...

Sevgili Balta,

“Bütün dinlerin esası, özü; doğruluk, dürüstlük, sevgi ve insanlık üzerinedir.”

Bu sözünüze katılıyorum, yani çabanın bu olduğu yönünde olarak.

Ancak bir farkla;

Hiç bir dinin, direkt tanrı tarafından özellikle yollanmadığına inanarak.

Doğrudan tanrının olanlar zaten her yaratılmışın içinde

mevcuttur.

Yeter ki onu bulmayı başarsın.

Yoksa o din, bu din, şu din vs..dinlerin hataları da doğrudan tanrının hataları kabul edilebilir.

Suçluluğu kanıtlana kadar herkese suçsuz diyebiliyoruz ancak tanrının ispat hakkını dikkate almıyoruz. Onun adına da bizler karar merci olmağa çalışıyoruz.

Biz dediysek öyledir kavramının hâkimiyetine giriyoruz.

Ya tanrı ne dedi? Biliyor muyuz?

Hayır, sadece ve sadece biz öyle algıladığımız için öyle sanıyoruz.

Oysaki yaratıcı bunu defaten ispat etmiş olduğu halde.

Özetle baba, oğul kıstası vs.. tüm kavramlar fertlerin algılama hatalarının birer yansıması ve hatalarını kabullenmeyişin, birilerine (bir yerlere) yıkmanın çabasından başka bir şey değildir...

Sizin, Tanrı'nın Oğlu anlayışınız yaklaşık benim anlayışımla uyumludur.

Lakin her algılama düzeyi aynı oranda başarılı olamıyor.

Bu bağlamda tüm dinler insan elinden çıkmıştır.

Tanrının tek dini vardır.

O da, görmeyi bilen herkesin görebildiği evrensel gerçekler-doğrular olarak karşımızda duruyor.

Sadece kafamızı kumdan çıkartıp görmeyi bilelim yeter.

Salt bakmanın yansımasıdır dinler.

Görmenin yansıması ise tanrının gerçekleridir.

Dinler, masaldan ileriye gidemez, gidemiyor da.

Aksi halde insanlığın bu gün geldiği noktada soruların açıklamasına hiç bir Kutsal Metin kifayet etmediği için, tanrının metinleri dersek, tanrı da yetmez hale gelecektir.

Bu farkı görebiliyorsak, yeni tanrıların yaratılmış olduğu çabalarını ve gerçeğini görmemize en büyük katkıyı yapacağına inanıyorum.

Sağlık dileklerle.

Ahmet Dursun, 18.9.2010

X3 BİZ SÖYLÜYORUZ AMA ASLINDA TANRI SÖZÜDÜR

“...Allah’tan olan haber sözünü bizden aldığınız zaman, onu insanların sözü olarak değil, fakat gerçekten olduğu gibi, Allah’ın sözü olarak kabul ettiniz.”(İncil. 1. Selanikilere: 2/13)

+

Ayet: “BİZ SÖYLÜYORUZ AMA ASLINDA TANRI SÖZÜDÜR” anlamına gelir...

Din sözlüğünde buna “vahiy” denir. Türkçesi ise içe doğuştur. İçe doğuşun nasıl olduğunun bilimsel bir açıklaması yapılamadığı için bu sözlerin kaynağı Allah’tandır denmiştir.

Bir sözün Allah’tan olabilmesi için de bu sözlerin insanların yararına ve iyiliğine olmalıdır. İnsanların yararına ve iyiliğine olmanın ölçüsü ise; bu sözlerin gereği yerine getirildiğinde insanın başının ağrıması, kimsenin bu sözlere uyduğu için ayıplanıp suçlamamasıdır; eğer içe doğuş sözlerine uyulduğunda insanın başı ağrıyorsa bu takdirde söylenen söz Tanrı sözü değildir...

Söylenen sözün Tanrı sözü mü; Şeytan sözü mü olduğunun ölçüsü: insanın uyduğu söz sonunda başının ağrıyıp ağrımasından belli olur...

Kaldı ki Tanrı sözü olarak söylenen bütün sözler olgun insanların söylediği sözlerdir. İçe doğuş (vahiy) olarak kabul edilen sözler; söylendiği günün ve ortamın verileridir. Her zaman için doğru olarak kabul edemeyiz. Kutsal kitapları incelediğimiz takdirde bunun binlerce örneğini görürüz. Tanrı sözü olarak bilinen sözler binlerce yıl önceki toplumun koşullarına göre söylenen sözlerdir.

Nitekim kutsal kitaplarda Tanrı sözü olarak kabul edilen sözlerin birçoğu bu günkü toplumlarının hiçbir hukukunda geçerlilik bulamaktadır... Çünkü Tanrı sözü olarak kabul edilen sözler o günün anlayışına ve durumuna göre söylenmiş sözlerdir. Buna bir örnek göstermek gerekirse RECM (Taşlayıp öldürmek cezası...) dünyanın gelişmiş hiçbir ülkesinde uygulanmaz...

Din adamları, hahamlar, kâhinler, Peygamberler sözlerine

inandırıcılık sağlamak için “Bu sözler Tanrı sözleridir!” demişlerdir. Bunun anlamı; söylediğim bu sözler yararlı sözlerdir, güzel sözlerdir, insanlığın yararına ve iyiliğinedir, anlamında kabul edilmelidir.

Bu nedenle bu sözler Tanrı sözü olarak kabul edilir. Yoksa gerçekten maddî varlığı olan, nesnel bir kişi tarafından söylenmiş sözler değildir. Tanrı sözünü bu şekilde anlamayarak gerçek anlamda anlayanlar kişiler hiçbir zaman gerçeğe eremez... Hayal âleminde oyalanıp giderler.

Av. Eren Bilge, 1.10.2010

X4 GÜNAHIN ÜCRETİ ÖLÜMDÜR

“Zira günahın ücreti ölüm; fakat Allah’ın mevhibesi (İhsanı,. Sevgisi. Hediyesi...) Rabbimiz Mesih İsa’da ebedi hayattır.” (İncil, Romalılara. 6/23)

+

Ayeti daha anlaşılır biçimde söylersek şöyle demeliyiz: Günahın karşılığı ölümdür.

Önce günah sözcüğünü anlamını açıklayalım. Günah, toplum genelinin kabul etmediği (tasvip etmediği) duygu, düşünce, tutum ve davranışlardır... Toplumun onayladığı tutum ve davranışlara dinsel deyimle sevap; onaylamadıklarını ise günah denir.

Olumsuz duygu ve düşünceler, tutum ve davranışlar uygulanması halinde insanda kötülüğe karşı bağışıklık kazandırır. Bu şu demektir: Yaptığı olumsuz tutum ve davranışlardan, taşıdığı duygu ve düşüncelerden rahatsız olmaz. Giderek yaptığı olumsuzluklardan zevk almaya bile başlar.

Bu olayı basit bir örnekle dillendirelim. Örnek verirsek sigara içmeyen bir adam sigarayı ilk içişinde dudaklarında bir elektriklenme olur. İnsan, sanki elektrik çarpmışçasına sarsılır. Ama bundan rahatsız olmayıp içmesini sürdürürse; giderek, bu elektriklenme azalır, daha sonra hiçbir elektriklenme duymaz ve dahası içtiği sigaradan zevk almaya başlar ve de içmeden duramaz.

Yalan olayında da böyledir, hırsızlık olayında da,

dolandırıcılık olayında da bu böyledir. Bu olumsuz tutum ve davranışlar alışkanlık haline gelir. Öyle bir duruma gelir ki yapmadan duramaz. İşte bu ruh haline din dilinde "ÖLÜM" denir.

Ölüm: İnsanın duyarsızlığı ve sorumsuzluğu benimsemesidir... Ayrıca bu tür davranışlarda bulunanların toplumda saygınlığı bulunmaz ve bunlar her zaman her yerde ayıplanırlar...

Ebedi hayat ise insanın yaşamındaki olumlu tutum ve davranışlar, duygu ve düşünceler nedeniyle huzur içinde olmasını ifade eder. Böyle bir insan davranışları nedeniyle güven içinde yaşar. Eylemleri nedeniyle kaygılanmaz, tasalanmaz, korkmaz. Giderek davranışlarından zevk duymaya başlar. Başını yastığa koyar koymaz da uyur gider...

Aklı başında insan ölümü mü tercih eder; yoksa ebedi yaşamı mı?

Bunun denemesi, testi, yapıldığı takdirde insanlar gerçeği görebilirler...

Söylemesi bizden, denemesi sizden....

Av. Eren Bilge, 13.10.2010

+

Katkıda Bulunanlar:

1. Yalçın Efe

Hayri Abi,

Masa başında değildim.

Az önce bir yazınız gelmişti; İncil'den.

İnsanın olumsuzluğa yönelmesi ile ilgili.

Dini kitaplarda anlatılanlara ne kadar mantıklı ve inandırıcı açıklık getiriyorsunuz.

Elinize sağlık. Teşekkür ederim.

Sevgiler...

Yalçın Efe, 14.10.2010

+

Bir izleyiciye, ...,

Önce sevgi yine...

Toplumların öncelikli sorunu dindir.

Dini, akılcı, bilimsel, ahlaki temele oturtmak gerektiği

gibi,

Anlaşılır kılmak da gereklidir...

İşte ben bunu yapmaya çalışıyorum.

Dini konuları akılcı ve bilimsel açıdan yorumluyorum.

Bu çabamı bilen bilir,

Bilmeyene "Canın sağ olsun!" denir...

İnsanların aklı, din tacirlerince çalışamaz duruma getirilmiştir.

İnsanların mutluluğu, mutsuzluğu din adına sömürülmüştür...

+

Gelelim günahın ne olduğuna...

İnsanın girişimciliği,

Yaratıcılığı önleniyor günah korkusuyla...

Günahın ölçüsü yapılan eylem huzurunu kaçırıyor mu?

Eylemlerin seni utanca boğuyor mu?

Kaçırıyorsa, utanca boğuyorsa o eylem yapılmamalıdır.

Bu nedenle de akla, mantığa, sağduyuya, vicdana uyulmalıdır.

+

Babanın ölümü beni hepsinden çok yıkmıştı,

Başka Sayın Öğreticim olmak üzere,

Bütün Emin Kılıççılar beni aforoz etti...

Öyle ki benimle öğrencinin bile aforoz edileceği duyurulduğu halde

Sevgili Babanız, "Böyle bir adam aforoz edilemez!" diyerek bana sahip çıkmıştı.

Nasıl unuturum ve nasıl görmezden gelirim...

İşte ben bu nedenle onu severim.

Sen ...'den bir parçasın,

Bu nedenle başımın tacısın...

+

Ne var ki anma töreninde bulunamıyorum.

Bulunma mutluluğuna erenlere de

Sevgi sunuyorum...

Sevgilerimi söyle onlara,
Böyle, boynunu büküp durma da var yolda...

Sevgi anana, bacına,
Bir de sana...

Şimdi kal sağlıcakla...
Av. Eren Bilge, 16.10.2010

X5 ALLAH KİMSEYİ SINAMAZ

“Ne mutlu denemeye dayanan kişiye! Denemeden başarıyla çıktığı zaman Rab’bin kendisini sevenlere vaat ettiği yaşam tacını alacaktır.” (İncil: Yakup, 1/12-14)

+

Rab (Allah) dener mi? Allah niçin denesin? Yarattığı varlığın ne mal olduğunu bilmiyor mu?..

Allah, insanın içini de dışını da bilir... Ayrıca bütün canlıların yazgısını (kaderini) belirleyen de kendisi değil mi?.. Yazgısını, daha insan doğmadan 40 yıl önce belirlememiş mi? Bu durumda niçin insanları denesin, imtihana çeksin, sinasin?...

Sigara içmesi nedeniyle ya da şeker hastalığı nedeniyle gıdım gıdım ayağı kesilen kişi “Allah beni sınıyor!” diyor.

Sanıyor ki Allah kendisini deniyor... Hiç Allah, bir insana: “Gıdım gıdım ayağını kestiriyorum; bakalım nereye kadar dayanacaksın, nereye kadar dişini sıkacaksın!...” der mi?

Canı yanan elbette ağlar, feryat eder, inler...”

Allah’ın denemesi, imtihanı (sınavı) İslam dininde de çok kullanılır. Bu konudaki ayetlerden biri şöyledir:

“Andolsun, mallarınız ve canlarınız konusunda imtihana çekileceksiniz. Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve Allah’a ortak koşanlardan üzücü birçok söz işiteceksiniz. Eğer sabreder ve Allah’a karşı gelmekten sakınırsanız bilin ki, bunlar (yapmaya değer)

azmi gerektiren işlerdendir.” (K. 3/186)

Burada doğa olaylarının, siyasal, toplumsal olayların nedeni niçini bilinmediği için başa gelen olaylar Allah'a bağlanıyor ve sabır öneriliyor...

Aslında yapılmak istenen sabır tavsiyesidir.

Allah'ın insanı sınava çekeceği düşüncesi Allah'ın kişileştirilmesinden başka bir şey değildir. Bunlar Allah'ı kendileri gibi sanıyor. Kendi düşünce ve davranışlarını Allah'ın da yapacağını sanıyor. Nasıl ki "Allah kişiyi kendi suretinde yarattı!" ise; insan da Allah'ı, kendisi suretinde sanıyor...

Bu anlayıştaki kişilerden her türlü kötülük gelebilir...

Aman dikkat!...

Av. Eren Bilge, 20.10.2010

+

Katkıda Bulunanlar:

Mustafa Dinçer

El-cevap: Haklısınız, Tanrı insanı denemez. Bunu Kutsal kitap da böyle söylüyor zaten.

"Yakup 1: 12: "Sınava dayanan insana ne mutlu! Çünkü Yehova tarafından uygun bulununca, O'nun Kendisini sevenlere vaat ettiği hayat tacını alacak.

13 Bir sınavla karşılaşınca kimse "Tanrı beni sıvıyor" demesin. Çünkü Tanrı kimseyi kötü şeylerle sınamaz, Kendisi de böyle şeylerle sınanamaz.

14 Herkes kendi arzusu tarafından sürüklenip aldatılarak sınanır."

15 Arzu gebe kaldığında günah doğurur; günah da sonunda ölüme yol açar."

Mustafa Dinçer, 21.10.2010

+

Burada yeri gelmişken Kızımız Yener'in bir küçük öyküsünü sunuyorum:

DİLENCİ KADIN

"Allah ne muradın varsa versin" dedi dilenci kadın. Örtülü başı yana yatık, ağlamaklı sesiyle, eli açık yanıma yanaştı. Durdum, nefeslendim, gülümsedim kendisine... Arkasında

kendi gibi kumaşlarla örtülü bir kadın ve bir de küçük kız çocuğu...

“Allah bana değil sana versin!” dedim sevecen bir sesle.

“Niye bana versin, sana da versin abla” dedi gülümseyerek.

“Bana dua edeceğine kendine dua etsene” dedim.

Afalladı, duraksadı! Bu lafıma şaşırarak...

Ankara’da Aralık ayının keskin soğuşunda sokakta, cuma gününün bereketiyle dileniyordu.

“Bak bu soğukta sen dileniyorsun. Bir de benim için dua ediyorsun, bana değil kendine dua etsene” dedim.

“Allah sınıyor bizi bu hayatta!” diyerek yaşadığı hayattan memnun olduğunu belirtiyordu.... Bulunduğu durumu kabullenmişti çoktan...

“Allah seni sınıyor da beni neden sınıamıyor?” diye sordum.

“Olur mu abla, hepimiz bu hayatta bir sınavdayız.” diyerek kendine öğretilen ezberi bana dayattı.

“Öte dünyada belki daha iyi bir hayat bizi bekliyor.” dedi.

“Hangi öte dünya?” dedim. “Ne varsa bu dünyada!” dedim.

“Tövbe de abla!” dedi bana şaşkın, telaşlı bakışlarıyla...

“Şu an bu dünyada yaşıyoruz... Burada güzel yaşamadıktan sonra öte dünyayı şimdiden niye düşünüyorsun ki?” dedim.

“Ne varmış halimde, çok şükür abla...” dedi kendini geri çekerek.

“Şu haline mi şükrediyorsun, bu soğukta üstünde başında yok bir de dileniyorsun?” dedim.

Bir bana baktı, bir de birlikte dilendiği kadına, kaçacak delik arar gibi uzaklaştı benden;

“Bak duydun mu, ne diyor kadın, öte dünya yok diyor, neler diyor duy hele... Tövbe tövbe...” diyerek kendinden uzaklaştırıyor dolaylı söylediği lafı...

Şaşırmıştı dilenci kadın, varsa yoksa doğru olan kendi bildiği idi. Kendi bildiğinin karşısı bir fikir olduğunu duymaya bile tahammül edememişti...

“Tövbe de hanım, tövbe de bacım...” sözleri kulağıma geliyordu arkamda bıraktığım dilenci kadının...

Yener Balta, 31 Aralık 2013

+

Yener,
Çok güzel olmuş,
Sanki ben yazmışım...

Dilencinin kişiliğinde birtakım Müslüman'ın inanç dünyasını çok güzel yansıtmışsın.

Ona soru - yanıtın çok güzel: "Allah seni sınıyor da beni neden sınamıyor?"

Öyle ya Allah, bula bula bu garip Müslüman'ı mı buluyor deneyecek?

Allah'ın başka işi mi yok sanki...

Sevgiler,

Hayri Balta, 2.11.2014

+

Yener hanıma da teşekkür bizimle paylaşan Hayri ağabey'e de.

Harika bir trajedi-komedi!

Yener hanım harika bir mantık kurmuş:

Kendine dua etsene!

Kadının yanıt sözleri de ilginç:

"Ne var halimde!"

İse Mesih'in sözü aklıma geldi: "Ne mutlu RUHİ İHTİYAÇLARININ BİLİNCİNDE OLANLARA!"

Ne varmış halimde!

:) Güler misin ağlar mısınız?

Sevgiler saygılar.

Mustafa Dinçer, 2.1.2014

X6

KURBAN OLARAK KENDİNİZİ SUNUN

"Öyleyse kardeşlerim, Tanrı'nın merhameti adına size yalvarırım: Bedenlerinizi diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak sunun. Ruhsal tapınmanız budur." (İncil. Rom.12/1)

+

Kurban geleneğinin tarihi çok eskidir. İlk çağlarda

insanlar doğa olaylarının Allah'tan geldiğini sanırlardı. Bir yer oynaması, bir yıldım düşmesi sonucu çıkan yangınlarla ya da yanardağların etkinliğe geçerek binlerce kişiyi öldürmesini Allah'ın öfkelenmesine ve öfkesini insanlardan çıkarmasına bağlarlardı. Sanırlardı ki Allah kan istiyor. Bunun sonucu olarak da "Dur, sen bizim kanımızı dökme; biz senin için kanımızı sunarız..." dediler. Böylece önce kabilenin en güzel kızlarını kurban ettiler, sonra ilk doğan erkek çocuklarını ve giderek de hayvanları kurban etmeye başladılar...

Oysaki Allah'ın kan istediği, kurban istediği yoktu. Bu asırlardan beri süregelen bilgisizliğe ve korkuya dayanan bir gelenektir.

Geçenlerde bir ilahiyatçımız televizyonda yanıt veriyordu, "Hayvanının canına kıyacağıma parası ile yoksullara yardım etsem olur mu?" diyen bir yurttaş:

"Hayır!" diyordu ilahiyatçımız "Allah kan ister, illa ki kan akacak!.."

Bu Müslüman ilahiyatçımızın bu sözü üzerine hemen Kuran'daki şu ayet geldi aklıma:

"Onların etleri ve kanları asla Allah'a ulaşmaz. Fakat O'na sizin takvanız (Allah'a karşı gelmekten sakınmanız) ulaşır." (K. 22/37)

Allah'a karşı gelmek ne demektir? Allah'a karşı gelmek demek; genel değerlere, ortak doğrulara, olumlu kavramlara, yüce duygu ve düşüncelere, yerinde davranışlara karşı gelmektir. Allah'a karşı gelmemek: Bu kavramları üstün tutup yaşamda uygulamaktır...

Dinsel deyimle özetlersek doğru, dürüst, güzel amelleri yaşamaktır.

Bu güzel davranışların aksi bir davranışa girersek Allah'a karşı gelmiş sayılırız.

Yukarıda Kuran'dan alıntılıdığım ayet de "O'na sizin takvanız ulaşır!" demekle anlatılmaya çalışılan budur...

Bunun denemesi, testi, her zaman yapılabilir...

Takva yalnız tapınma ile olmaz Salih amellerle olur ve Allah (Toplumun beklentisi...) sizin ibadetinize değil Salih amellerinize bakar...

Anlatmaya çalıştığım bu gerçeğe İncil de şu ayetleri ile

değir: "Gidin de, 'Ben kurban değil, merhamet isterim' sözünün anlamını öğrenin." (İncil. Matta, 9/13. 12/7)

"İyilik yapmayı, sizde olanı başkalarıyla paylaşmayı unutmayın. Çünkü Tanrı bu tür kurbanlardan hoşnut olur." (İncil. İbranilere,13/16)

Görülüyor ki İncil de Kuran da aynı genel değerleri, ortak doğruları anlatmaya çalışıyor. Ne var ki insanlar kendi zanlarının doğrultusunda gidiyor.

Bilin ki kutsal kitaplar insanlardan kurban, kan değil merhamet istiyor. Sevgi istiyor. İyilik yapmayı, ihtiyacından fazlasını paylaşmayı istiyor...

Allah da (toplumun ortak değer yargısı...) iyilik yapmanızı, insanlara ve hayvanlara sevgi ile yaklaşmanızı bekliyor..

Doğru, dürüst, temiz yaşayan bir insan olarak Allah'a kendinizi sunmak dururken; hayvanın kanını akıtarak, etini dağıtarak sorumluluktan kurtulmak ne dereceye değin doğrudur?..

Av. Eren Bilge, 13.11.2010

+

Katkıda Bulunanlar:

Ayhan Öney

Hocam bu yazı beni çok etkiledi.

Gözümü açtığınız için sağ olun...

Saygılar,

Ayhan Onay, 16.11.2010

+

2. Ahmet Dursun

Sayın D. Ali Ercan'ın harika bir ifadesi olmuş.

Burada mutlaka vermeliyim diye düşündüm.

Muhteşem bir ifade...

Bu sözün üzerine söylenecek hiç bir kelime bulamıyorum.

Özetle, "İçinizdeki hayvanı KURBAN edin. " anlamı çıkacak ifadesini ben çok sevdim.

Sağlık diliyorum.

+

İSLAMDAN ÖNCE VE İSLAMDAN SONRA KURBAN ANLAYIŞI

Değerli arkadaşlar, Kurban eski Türklerde de uygulanan

dinsel bir törendi; ancak bu sembolik törende sadece Hakan tarafından en sevdiği at tüm "budun" adına Tengri dağında Köktengri'ye yollanmak üzere kurban edilirdi..

Bu sembolik ibadetin içeriğinde "Tanrı için en sevdiğinden vazgeçmek " düşüncesi vardır.. Müslümanlıkta maalesef bu ince düşünce yerini "kan isteyen bir Allah'ı memnun etmek" şekline bırakmış ve kitle halinde hayvan katliamına dönüştürülmüştür...

Bazı dinlerde insan öldürmek şekline kadar vahşileşen kurban kelime olarak aslında "Armağan" demektir..

Kelimenin etimolojisinde hayvan veya canlı ile doğrudan bir ilişkilendirmek yoktur.. Bu bakımdan insanlar (!) illa da bir hayvanı öldürmek istiyorlarsa, öncelikle benliklerinde (içerilerinde) taşıdıkları ve ilkel güdülerini yöneten "hayvan"ı öldürsünler öldürebilirlerse...

Dursun, 13.11.2010

+

3. Murat Binzet

Kurban (koç) bir gerçek "varlık" değil, bir semboldür. Peki, neyin sembolüdür? İnsanın o en trajik imtihanını dile getiren Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'in öyküsüne dikkatle bakan, bu sorunun cevabını bulur.

Kurban sevilenlerin, bağlanılanların, hakkında "asla onsuz yapamam" dediğimiz şeylerin sembolüdür.

Hz. Ali söyle der;

"Kimdir senin İsmail'in? Kendin bileceksin. Sevdiklerin olabilir; işin, rütben, mevkiin vs. olabilir. Allah'a yakîn olmak istiyorsan, önce kendi İsmail'ini bulacak ve onun kurban keseceksin! Adet olsun diye kurban kesmek kasaplıktır."

Sevgili Dostlar, bu cümlelerin alındığı aşağıdaki yazıyı okumanızı şiddetle öneririm.

+

KURBAN, İSMAİL VE BİZ

Haşmet Babaoğlu

Şiddet, filmlerdekinden, gazetelerin 3. sayfalarında dile getirilenlerden, televizyon haberlerinde gösterilenlerden ibaret değildir..

Şiddet hayatın ve toplumun harcında vardır.

Tanınmış antropolog ve psikanalist Norman O. Brown'ın deyişiyle söylersek; "Masumların kanı dökülmeksizin kurulmuş hiçbir toplum, hiçbir dünyevi hayat biçimi yoktur."

Ve elbette tam bu yüzden din ile şiddetin ilişkisi önemlidir...

Nasıl şiddet "kutsal"ın içinde saklanmaya çalışırsa, insan da şiddetten "kutsal"ın içinde saklanmaya çalışmıştır!

Ama daha önemlisi şudur: Şiddet üzerine en temel saptamaların ve çözümlerin yolunu dinler göstermiştir.

Sonuç alınmış mıdır? Hayır. Tarih ne yazık ki aksini gösteren örneklerle doludur.

Ama şiddet meselesi üzerine köklü biçimde düşünmek, bu meseleyi ucuz akıl yürütmelere kapılmadan iliklerimize kadar hissetmek için hala en iyi yol dinlere ve "kutsal" söyleme bakmaktır.

Kurban geleneği bu bakımdan merkezi öneme sahiptir.

Kurban, ne tek bir dine aittir ne basit bir örfür ne de etkisi kaybolup gitmiş arkaik bir uygulamadır.

+

Araştırmalarını şiddetin tarihi ve sosyolojisi üzerinde yoğunlaştırmış bütün düşünürler şunun altını çizer: Şiddeti canlandırmak kolay, bastırmak zordur.

Çünkü her şiddet eylemi zincirleme reaksiyonları kışkırtır. Misilleme felakettir.

Bu zincir kırılmazsa ortada toplum diye bir şey kalması imkânsızlaşır.

İnsanlık tarihinde kurban törenleri tam bu noktada ortaya çıkmıştır.

Masum (intikam riski taşımayan) varlıklar seçilir ve törenle kurban edilir.

Masumu kesen bıçaktan başka bıçaklar doğmaz çünkü...

Böylece şiddet kovulur, toplum korunur.

Bu yüzden bayram edilir! Bu yüzden kurban edilen şey kutsandır!

Neredeyse bütün ilksel toplumlarda kurban törenlerine rastlamamızın nedeni budur.

Semavi dinler insanlığın büyük serüveninin temel parçası olan kurban uygulamasını alıp kaba içeriğini değiştirmiş, zenginleştirmiştir.

Tabii anlayan zihinler, görmesini bilen gözler için...

Mesela kurbanlık hayvanlar için edilmiş söze kim, kaç kişi gerçekten dikkat etmiştir: **“Onların etleri ve kanları bize ulaşmaz. Sizden O’na ancak takva ulaşır.”** (Hacc/37)

+

Şimdi isin antropolojik yanını bırakıp İslam’a gelelim.
Hz. İbrahim ve Hz. İsmail’in hikmetli öyküsüne...

Bir kere sunu vurgulamak gerek: Çoğunluğun sandığının aksine Kur’an bize sadece bir rüyadan bahseder...

“Ve (bir gün çocuk, babasının) tutum ve davranışlarını anlayıp paylaşacak olgunluğa eristiğinde babası söyle dedi: ‘Ey yavrucuğum! Rüyamda seni kurban ettiğimi gördüm: bir düşün, ne dersin?’ İsmail ‘babacığım’ dedi, ‘sana emredilen neyse onu yap; inşallah beni sıkıntıya göğüs gerenler arasında bulacaksın!’ (Saffat/102)

“Kendisine seslendik:” “Ey İbrahim, sen şimdiden o rüyanın amacını yerine getirmiş oldun!” (Saffat/104-105)

+

Hz. İbrahim’e kurban etmesi için koç verildi.

O halde kurban (koç) burada ve her zaman için bir gerçek “varlık” değil, bir semboldür.

Müslümanların bunu unutmaması gerekir(di.)

Peki neyin sembolüdür?

İnsanın o en trajik imtihanını dile getiren hikâyeye dikkatle bakan, bu sorunun cevabını anlar.

Kurban sevilenlerin, bağlanılanların, hakkında “asla onsuz yapamam” denilebilecek olanların, sahip olunanların sembolüdür.

Bu yüzden işte, “Kurban Bayramı,” etrafı mezbahaya çevirme değil neleri Allah rızası için feda etmeye hazır olduğumuzu düşünüp tartma ve kendimizle hesaplaşma günleri olmalıdır.

Ali Seriatî’nin su yorumuna kulak vermek çok mu zor?

“Kimdir senin İsmail’in? Kendin bileceksin. Sevdiklerin olabilir; işin, rütben, mevkiin vs. olabilir. Allah’a yakın olmak istiyorsan, önce kendi İsmail’ini bulacak ve onun yerine kurban keseceksin! Adet olsun diye kurban kesmek kasaplıktır.”

Dostluğu, sevgiyi ve geleceği... Aşımızı, ekmeğimizi, soframızı... Hüzünümüzü, acımızı, yalnızlığımızı

paylaştığımız; birlik ve beraberliğimizi, kardeşlik ve dostluğumuzu en sıcak şekilde hissedeceğimiz Bayramınızı tebrik eder, mutluluklar dilerim.”

+

İyi çalışmalar saygı ve sevgiler
Murat Binzet
mailto:m1000zet@gmail.com

X7**TANRI IŞIKTIR**

“Tanrı ışıktır, O’nda hiç karanlık yoktur.”

(İn. 1. Yuhanna. 1/5)

+

Bu ayette “ışık” sözcüğü ile İsa’nın kendisi ve öğretisi vurgulanmaktadır.

İsa’nın sözlerinin yüceliğine değinilmektedir...

İsa’nın sözlerine değer veren ve yaşamına uygulayan kişinin güven ve huzur içinde yaşayacağı anlatılmaktadır.

Işık; bütün tanrılı tanrısız dinlerde aydınlığı simgeler. Havralarda, Kiliselerde, Camilerde, diğer putperest tapınaklarda hep mum yakılır, kandil yakılır, yine bütün tapınaklar ışıkla aydınlatılır. Bu da gösteriyor ki ışık bütün dinlerde ortak ve yüce bir değerdir. Aydınlanmaya neden olan bir maddedir...

Bu gerçek olayın bir de simgesel anlatımı vardır. İnsanlığı doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, huzura, güvene, mutluluğa, barışa, sevgiye yönelten bütün sözler insanlara mutluluk sağlar, onları aydınlatır, ufku genişletir ki buna ışık denir...

Bu bakımdan bütün dinlerde ışığın önemi büyüktür. Işık bu özelliği ve niteliği nedeniyle Tanrı olarak da adlandırılır; adlandırılmakla kalmaz yüceltilerek Tanrı olarak da nitelenir. Çünkü ışık karanlığa göre yüce değerlerden sayılır. Bu yüzden Alevilere Alevci anlamında ışıkçılar denmiştir. Işık, simgesel olarak ve mecaz anlamda Tanrı olarak nitelenir.

Ayrıca bütün aydınlatıcı, uyarıcı, insanın ufku genişletici sözleri söyleyenlerin sözleri insanları aydınlattığı için Tanrı sözü sayılır. Din ilminde bütün bu aydınlatıcı yüce sözler için Tanrı Sözü denir. Bu sözleri söyleyenlerin tümü de “ışık insanlar” olarak anılır. Tasavvuf ilminde bunlara

insanları aydınlattıkları için Tanrı da denir...

Işık fiziksel olarak da önemlidir. Çünkü ışığın olduğu yerde karanlık barınmaz. Gerçekten de akıllı akılsız bütün insanlar karanlık yerine ışığı yeğler. Karanlık bir ortamda ise nerede bir ışık görülse oraya bakılır...

Ne var ki bütün inançlarda ışık böylesine önemsenmişken ve önerilmişken insanlar hâlâ ve hâlâ karanlıktan kurtulamamıştır...

Yaratan'ın verdiği akli kullanmayarak; zanlarının, batıl inançların, hurafelerin, masalların, safsataların arkasına düşmüşler ve bu nedenle de birbirinin canını almakla, malını yağmalamakla, karısını, kızını, oğlunu köle yaparak pazarda alıp satmakla cennete gideceklerini sanmışlardır.

Av. Eren Bilge, 4.11.2010

+

Değerli Büyüğüm;

Teşekkür ederim...

Demek ki ışık evleri boşuna açılmamış; ama karanlığa doğru... Hiç de insanları ıstımtıyor.

Emeğine, kalemine sağlık...

Sizi seven birisi...

İsa Kartal, 5.11.2010

X8

İNSAN, İMANLA DEĞİL EYLEMLE AKLANMIŞTIR

(İncil. Yakubun Mektubu. 2/20-26)

“20 Ey akılsız adam, eylem olmadan imanın yararsız olduğuna kanıt mı istiyorsun?

21 Atamız İbrahim, oğlu İshak'ı sunağın üzerinde Tanrı'ya adama eylemiyle aklanmadı mı?

22 Görüyorsun, onun imanı eylemleriyle birlikte etkindi; imanı eylemleriyle tamamlandı.

23 Böylelikle, “İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı” diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu. İbrahim'e de Tanrı'nın dostu dendi.

24 Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır.

25 Aynı biçimde, ulakları konuk edip değişik bir yoldan

geri gönderen fahişe Rahav da bu eylemiyle aklanmadı mı?
26 Ruhsuz beden nasıl ölüyse, eylemsiz iman da ölüdür.”
(İncil. Yakubun Mektubu. 2/20-26)

+

İncil'in Yakup bölümünden alınan ayetlerden anlıyoruz ki Allah katında (Toplumun onayladığı düzgün yaşam...) makbul olmak için yalnız iman yetmiyor; imanın yanında bir de Salih amel gerekiyor.

25. Ayette bir fahişenin de Salih amelde bulunduğu için aklandığından söz ediliyor. Bilmiyorum bir insan fahişeliği bırakmadıkça aklanabilir mi?

Bu ayette sağduyuya ters düşen bir durum var. Bundan şöyle bir sonuç da çıkar: Her türlü kötülüğü yap, dolandırıcılık, hırsızlık, sahtekârlık, yalancılık, zorbalık yap; sonra bir Salih amelde bulun, böylece Allah katında makbul ol... Olmaz...

Bu olmazlığı kimi din adamlarımız da yapıyor. Yaşamında her türlü ahlaksızlığı, sahtekârlığı yap; yeter ki son nefesini verirken bir kelime-i şahadet getir; Tertemiz olarak öbür tarafa gidersin. Olur mu?

Olmaz. Bazı davranışlar ve meslekler Salih amelde bulunmaya engeldir. Bir ahlaksızın, bir dolandırıcının, bir hırsızın, bir sahtekârın, bir tecavüzcünün yaptığı herhangi bir olumlu davranışla bütün yaptıklarından sıyrılıp arınması olanaksızdır...

Bir yanığı daha var; tövbekâr olursan yaptığın bütün kötülüklerin ruhunda bıraktığı izden kurtulursun, diye. Olur mu? Yaptığın kötülük, sen onu bıraksan bile o seni bırakmaz. İstedığın kadar tövbekâr ol, yaptıklarına nadim ol, bir daha yapma... Geçmişte yaptığın kötülüğün ruhunda bıraktığı izin etkisinden kurtulamazsın. Bu konuda Kuran'da şöyle bir ayet vardır ki çok önemlidir:

“Oku kitabını! ‘Bugün hesap sorucu olarak sana nefsin yeter!’ denilecektir.” (K. 17/14)

Özeleştirini yaptıkça, kendi iç benliğine bakarak kendini yargıladıkça, yaptığın bütün kötülükler gözünün önüne gelir ve seni ezim ezim ezer...

Yaptığın kötülüğü herkes unuttur ama sen unutamazsın. O kötülük zaman zaman aklına gelir ve sana seni gösterir.

Yapılan tapınmalarla (ibadetlerle) yetinmek insana bir

şey kazandırmaz; önemli olan ameldir, davranıştır. Kimseyi incitmemektir, kimsenin hakkını yememektir... Bir de şan şeref, şöhret, mal mülk sevdasından kurtulmak ve alçak gönüllü kanaatkâr bir yaşam sürdürerek huzur içinde yaşamaktır.

Geçimini sağlayacak kadar bir geliri ve geleceğini garantilemişsen gerisini merak etme...

Av. Eren Bilge, 27.11.2010

+

Katkıda Bulunanlar:

Yener Balta,

Sayın Eren Babam,

:) Doğru insan olmak isteyen bir kişi bu yazından alacağını alır. Gerisi de okur geçer... Ellerine sağlık.

Sevgiler Baba,

Yener Balta, 27.11.2010

X9

YARATAN YARATILAN ÖZDEŞLİĞİ

“Ey Baba! Sen bendesin ve ben de sendeyim!” (İncil. Yuhanna. 17/21)

Bu ayette Yaratan Yaratılan özdeşliğini, İslamiyet'teki vahdet-i vücut (vücut birliği) kuramının izlerini görüyoruz.

Peygamberlerde, tasavvufçularda, bu anlayışın belirtilerini çok görürüz. Birkaç örnek vermek gerekirse Beyazıt'ı Bestami'nin **“Hırkamın altında O'ndan başkasını göremiyorum.”** sözleri...

Yine Hallacı Mansur'un, Nesimi'nin **“Enel Hak!”** söylemi...

Örneğin Kuran'da:

“Kim Peygambere itaat etmişse Allah'a itaat etmiş olur!” (K. 4/80) denir...

Bu özdeşlik yalnız peygamberlere özgü değildir. Bütün insanlar Yaratan'ın bir parçasıdır. Ancak bu oluşum insana bir sorumluluk yükler.

Kendisi ile Yaratan arasında bir bütünlük ve parçalık ilişkisi görenler; kolay kolay insana yakışmayacak edimlerde

bulunamazlar, duygu ve düşünceler yansıtamazlar. Bunlar yeryüzünde yüce varlığın temsilcisi gibi hareket ederler.

Bu özdeşliğe Hıristiyanlıkta Üçleme (Teslis) denir ki;

Yaratan: (Evren, dünya...)

Yaratılan: (İnsan, oğul...)

Kutsal Ruh: İnsandaki vicdanî gelişme, duyarlılık ve sorumluluk duygusu.,,

Kutsal Ruh insanları; doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, olumluluğa yönelten, kötü bir iş yapmaya kalktığıında, yapmaması için, "Cız!" diye uyarın duygudur...

Bu Kutsal Ruh'ta; iyilik vardır, doğruluk vardır, dürüstlük vardır. Sevgi vardır, şefkat vardır. Bütün olumlu ve yüksek değerlerle özetlediğimiz erdem vardır. Bu erdemlere sahip olan kişiye din ilminde insan-ı kâmil (olgunlaşmış insan) denir. Ancak unutulmamalıdır ki insanlar arasında insan-ı kamil devede kulak kadar bile olamaz. Bu nedenle hatırlatıyorum her insan-ı kâmilim diyene aldanmamalıdır.

Bütün dinlerde, amaç, insanın olgunlaşmasıdır. Bu da dini taklitle olmaz; aklını çalıştırmak, gerçeği araştırmak ve düşünmekle olur. Ne var ki bütün dinlerde akıl yürütmek, eleştirmek, gerçeği araştırmak ikinci plana itilmiştir. Din; varsa yoksa ibadete, gösterişe dönüşmüştür. Aidiyete dönüşmüştür. Böylece insan gerçeği araştıracağına insanların beğenisini kazanma derdine düşmüştür.

Bu anlayışa saplanan insan; Allah, din, iman adına gözünü kırpmadan cana kıyan bir canavara dönüşebilir...

Hıristiyanlıkta ki Haçlı Savaşları, mezhep savaşları, 30 yıl savaşları, 100 yıl savaşları, engizisyon uygulamaları, cadı avı altında kadınları diri diri yakmalar... Görüşlerimize güzel bir örnektir.

Hiç, Yaratanla özdeşleşen bir insan cana kıyar mı? Kâfirdir, katli vaciptir diye kendisi gibi düşünüp inanmayanların tepesine çullandır mı?

Bu tür kırımların kim tarafından yapılırsa yapılsın; Yaratan Yaratılan özdeşliği ile ilgisi yoktur... Hele dinle hiç mi hiç ilgisi yoktur...

Av. Eren Bilge, 29.12.2010

**X10
TANRI RUHTUR**

“Tanrı ruhtur, O’na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.” (İncil. Yuhanna, 4/24)

+

Ne anlamalıyız şimdi bu ayetten.
Tanrı ruhtur denip çıkılıyor işin içinden...

Ruh denince anlamız gereken:
Tanrı, ayrı tutulmalı maddî olan her şeyden...

Çünkü madde olarak alınırsa
Bir yer ayrılmalıdır ona...

Oysa Tanrı; yerin ve zamanın üstündedir.
Tanrı, ayrıca yücelerden yücedir...
Bunun ne demek olduğunu
Din ilminde mesafe alanlar bilir...

Tanrı, karşılaştığımız sorunlarda Hakk’a saygı göstermektir.

Hakkımız olmayan şeye el sürmemektir...

“O’na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.”
deniyor.

“Ben Tanrı’ya inanırım demekle!” Tanrı’ya tapılmış
olmuyor..

Tanrı’ya inananlar ona “Gerçekte de tapınmalıdır...”
Bu demektir ki insan; karşılaştığı durumlarda Hakk’a saygı
duymalıdır...

Doğruluğa, dürüstlüğe,
Barışa, sevgiye,
Güzel ahlaka,
Salih amele
Yani erdeme
Sarılmalı yüreğiyle...

İncil'de bu dediklerim şöyle anlatılır:

“Bana: Ya Rab, ya Rab, diyen her adam göklerin melekûtuna girecek değildir; ancak göklerde olan babamın isteklerini yapan girebilir...” (İncil, Matta, 7/21)

Göklerde olan; güzel duygu, düşünce ve eylemdir.
Göklerin melekûtu dediği huzurlu, güvenli yaşamdır,
Bu huzurlu, güvenli, gönemli korkusuz, endişesiz yaşama da;

Ancak ve ancak güzel davranışlarla (Salih amellerle) girilir...

Av. Eren Bilge, 6.2.2011

X11 TANRI SEVGİDİR...

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar. Tanrı da onda yaşar.” (İncil, Yuhanna'nın 1. Mektubu, 4/16)

+

Sevgi'nin karşıt anlamı nefrettir.

İkisi de birbirini üretir...

Sevgi'den nefret doğduğu gibi; nefretten de sevgi doğar.

Bu iki kavram insan ruhunda birbirini kovalar...

Ne var ki sevgi kavramı olumludur.

Nefret kavramı ise olumsuzdur...

İnsan; sevgi nefret ikilemi karşısında kaldığında,

Sevgiyi yeğleyip nefreti kovduğunda...

Tanrı'ya yaklaşmış olur o anda...

Çünkü sevgi kavramı üstün ve yüce bir kavramdır.

Nefret kavramı ise olumsuz olup sevgi karşısında değersiz kalır....

Nefret duygusuna kapılan kişi kötülük yapmak isteği ile yanar...

Kötülük yapmakla yetinmez, dövmeye, öldürmeye kalkar...

Bu durum da insanı, huzursuz, güvensiz kılar...

Sevgi yolunu seçen ise mutlu olur.

Kötülük yapmadığı için; güven duyar, huzur bulur...

İncil deyimiyle:

“Kendisi Tanrı da, Tanrı da kendisinde yaşar durur ...”

Tanrı, öyle insanların sandığı gibi bilinmeyen bir yerde değildir.

Uygulandığında; insanın huzurunu sağlayacak kurallar ve olumlu kurallar topluluğuna Tanrı denir...

Bu gerçeği Kuran şu şekilde dile getirir:

“Çünkü: Allah hakkın ta kendisidir...” (K. 22/6. 62. 24/25. 31/30)

Av. Eren Bilge, 23.2.2011

+

Katkıda Bulunanlar:

Mustafa Dinçer:

Hayri Ağabey,

Önce Sevgi

Son cümleye kadar güzel gelmişsiniz

Son cümlede gemiyi yatırmışsınız...

Neden görmezsiniz: Çiçeği yaratan çiçek değildir

Sevgiyi yaratan da, sevgi değil Tanrıdır.

Tanrı kurallar bütünü değildir.

Kendisi bir kişidir...

Bu adımı da attınız mı kurtuldunuz iyice

Sonra da sevgi size...

Mustafa Dinçer, 24.2.2011

+

Sayın Dinçer,

Önce sevgiler...

Tanrı bir kişi ise,

Muhtaç olur oturacak bir yere...

Sonra yiyip içmesi de gerekir.

Yiyip içince de yaşlanır, ölür...

Kişi yakalandı mı bu mıknatısa,

Kurtulamaz bir daha...

Şöyle diyebilirim bu durumda:

Senin sana, benimki bana...

Yeter ki sevgiyi, alma ayaklar altına...

Şimdi kal sağlıcakla,
Hep sevgiler sana...
Av. Eren Bilge, 24.2.2011

X12 TANRI'DAN DOĞANLAR...

“Onlar ne kandan, ne bedenden, ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrıdan doğdular.” (İncil, Yuhanna, 1/13)
Deyim İncil'dendir.
Kaynağı da gösterilmiştir.

Tanrı'dan doğmak,
Eşittir: Yeniden doğmak.

Din ilminde iki doğum olur.
Bir anadan doğulur,
Bir de yeniden doğulur...

Yeniden doğmak demek,
Eşittir: Olumsuzluklara ölmek...

Bu konuda İslam ermiş'i,
Şöyle der Niyaz-i Mısri:

“Bir asil at gibi şahlan, vurulan gemleri kır.
Nerede Hakk'ım diyerek bir kere olsun haykır...” (Hicret
Takvimi. 15.1.2006)

Burada Hak'tan maksat Gerçektir.
Bir insanın; “Gerçek nedir?” diye araması gerekir.
Gerçeği bulmak kolay değildir.
Dördüncü Halife Ali, boşuna:

“Bana bir kelime öğretenin kulu kölesi olurum!”
dememiştir.

Sözü edilen kelime sıradan bir kelime değildir;
Sözü edilen kelime Niyaz-i Mısri'nin söylediği gibi
İnsanlara şeriatlar tarafından vurulan gemlerdir...

Şeriatlarda kurallar, insanlar için konmuştur.

Gerçek dinde ise kurallar konulmamış olup;
İnsana, iyiyi kötüden ayırmak için temyiz kudreti yaratılıştan verilmiştir...

Bunun içindir ki yukarıdaki ayette:

“Onlar ne kandan, ne bedenden (yani anadan),

Ne de insan isteğinden doğdular;

Tersine, Tanrıdan doğdular.” (İncil, Yuhanna, 1/13)
denmiştir.

Tanrı'dan doğmak ise,
İnsanın gelmesidir kendine...

Tanrı denince akla; olumlu kavramlar, insanlıkça kabul edilmiş genel değerler gelir...

İnsan; nefret yerine sevgiyi, savaş yerine barışı, kendine yapılmasını istemediği şeyin başkasına yapmamasıdır...

Bütün bu genel doğrular Tanrı denince akla gelmelidir.

Yeniden doğmuş bir insan canı pahasına da olsa bu değerleri çiğnememelidir.

Bütün bunlar yanında; olumsuz değerleri, İnsan, huzursuzluğa sürükleyecek olan istekleri terk etmelidir.

Bu gerçeği kabul eden insan;
“Ne kandan,
Ne bedenden (yani anadan),
Ne de insan isteğinden,
Tersine sayılır Tanrıdan doğan...”
Son söz olarak beri gelsin,
Ne demek istediğimi anlayan...

Av. Eren Bilge, 15.3.2011

+

Katkıda Bulunanlar:

Hayri Abi,

Günaydın. Gözümü açar açmaz bu güzel yazınızı aldım.
“İncil'den” adlı kitabınızı da merakla bekliyorum.

“Kendine yapılmasını istemediğini başkasına yapma” sözünü Nurullah Ataç bir adım daha ileri götürüyor. Ya o adam başka şeylerin de kendisine yapılmasını istemiyorsa!..

Yanında örneğin sigara içilmesini istemiyorsa... Kendimizi bir de onun yerine koymamız, gerekir, diyor.

Ataç. Elbette, doğruya doğru... İkincisi, "Tanrı'dan Doğmak" ne kadar açık, anlaşılır açıklanmış. Bu kadarını bilsek bile yeter, dedirtti bana.

Bitmez sevgi, saygılarımla.

Öğr. Yalçın Efe, 26.4.2014

X13

İNCİLERİNİZİ DOMUZLARIN ÖNÜNE ATMAYIN... (İncil, Matta, 7/6)

"İncilerinizi domuzların önüne atmayın!.." (İncil, Matta, 7/6)

"İmanın şartı altıdır: Allah'ın birliğine ve ondan başka ilah olmadığına, meleklerle, kitaplara, peygamberlere, ahret gününe, kadere, hayrın ve şerrin Allah'tan geldiğine inanmaktır." (HAKİKAT GİZLİ HAZİNE, FARUK DİLAVER, EMRE BİLİŞİM ve YAYINCILIK, OCAK, 2011, s. 36)

Alıntıda altını çizdiğim sözcüklere dikkat!..

İmanın koşulu olarak, diğerleri yanında, KİTAPLARA, PEYGAMBERLERE inanmak koşul olarak ileri sürülür.

Evet, bunlardan birini dikkate almayanların imanından kuşku duyulur...

İmanın koşulundan amaç ise kutsal kitapların, hepsinin, okunmasıdır. Bu kitapların okunmasında yarar vardır. Okuyan insan karşılaştırma yaparak gerçeği araştırır. Aklına yatanları yaşamına uygular. Aklına yatmayanları ise geçmişe bırakır. Çünkü bilinmelidir ki her toplumun, zamana göre uyguladığı kuralları vardır. Eğer din kuralları zamana uyarlanmazsa, kitap böyle yazıyor diyerek uygulamaya kalkarsa, ceza almaktan kurtulamaz.

Bir örnek vermek gerekirse "İnancımda eşimi hafifçe dövme hakkım var!" diyerek eşini hafifçe de olsa döven bir insan, en küçük ceza olarak, evinden uzaklaştırılma cezası alır...

Bizim allamelerimiz, insanlarımızı diğer kutsal kitapları okumasını önlemek için onların TAHRİF edilmiş olduğunu ileri sürer. Amaçları, dediğim gibi, Kuran dışında kutsal

kitapların okunmasını önlemektir.

Bir okuyucumun söylediğine göre Zekeriya Beyaz şu sözleri ile övünmekten kendini alamamış:

“70 yaşındayım TEVRAT, İNCİLİ okumadım!” demiş.. Niçin okumamış? Çünkü ona göre diğer kutsal kitaplar TAHRİF edilmiş de ondan...

Böyle diyenlerin kendi kitapları Kuran'ın ayetlerinden haberleri yoktur. Örnek vermek gerekirse, şu iki ayet yeter kendilerine:

“Onun kelimelerini değiştirebilecek yoktur.” (K. 6/115)

“Allah'ın sözlerinde asla değişme yoktur.” (K. 10/64)

Bizim allameler, iki sözün birinde, Tevrat'ın, Zebur'un, İncilin Tanrı Sözü olduğunu ileri sürerler; sürerler ama arkasından da bu kitapların TAHRİF edilmiş olduğunu söylerler. Bunu söyledikleri anda da kendi kitaplarının ayetleri ile ters düşerek günah girerler.... Tevrat, Zebur, İncil Tanrı Sözü olduğunu göre ve Kuran da

“Onun kelimelerini değiştirebilecek yoktur.” (K. 6/115)

ve de:

“Allah'ın sözlerinde asla değişme yoktur.” (K. 10/64) dediğine göre TAHRİF savını ileri sürenler için içinden nasıl çıkacaklar?

Eğer İslam dünyası diğer kitapları okuyup incelese idi aşağıdaki İncil'deki ayetten çok yararlanırlardı. Okuyalım: “İncilerinizi domuzların önüne atmayın!..” (İncil, Matta, 7/6)

Domuz inciyi neylesin; inci onun dişini kırar. Dişi kırılınca da sana saldırır. Onun istediği pisliktir. Önüne pislik atınca yemeye bayılır...

Burada domuzdan amaçlanan “bağnazlar ve yobazlardır”...

Bağnazlar sözlükte şöyle tanımlanır:

“Bir fikre, bir inanişe körü körüne bağlanıp ondan başkasını düşünemeyen dar kafalı, mutaassıp (bağnaz...)...”

Yobazlar ise şöyle tanımlanır:

“Din taassubunu başkasını rahatsız edecek şekilde ileri götüren, sataşkan kaba sofu...”

Bir de konu ile ilgisi olmayanlara, sormayanlara, öğrenmek istemeyenlere kutsal kitabın sırlarını açmak insanın başına iş açar demek isteniyor.

Benim mürşidim Sayın Dr. Emin Kılıç Kale'nin, sık sık yinelediği, çok güzel bir söz vardı:

“Sakin ha! Sormayana söylemeyin. Sorsa da onun çapına göre söz söyleyin. Yoksa başınıza iş açarsanız!..” derdi...

Anıları önünde saygı ile eğiliyorum...

Av. Eren Bilge, 6.4.2011

+

Katkıda Bulunanlar:

Nuri Karaman

Merhaba Hayri bey aşağıdakileri siz mi yazdınız?

İmanın koşulu olarak, diğerleri yanında, KİTAPLARA, PEYGAMBERLERE inanmak koşul olarak ileri sürülür...

Evet, bunlardan birini dikkate almayanların imanından kuşku duyulur...

İmanın koşulundan amaç ise kutsal kitapların, hepsinin, okunmasıdır. Bu kitapların okunmasında yarar vardır. Okuyan insan karşılaştırma yaparak gerçeği araştırır. Aklına yatanları yaşamına uygular. Aklına yatmayanları ise geçmişe bırakır.

Çünkü bilinmelidir ki her toplumun, zamana göre kuralları vardır. Eğer din kurallarını zamana uyarlamazsa, kitap böyle yazıyor diyerek uygulamaya kalkarsa, ceza almaktan kurtulamaz.

X

Sayın Nuri Karaman,
Önce sevgi buradan...

Sözünü ettiğin yazı bana aittir.
Ancak hatırlayamıyorum hangi yazımdadır.

Yanıldığım noktalar varsa,
Hemen bildir bana...

Yanlışım varsa düzeltirim,
Sana da teşekkür ederim.

Şimdi kal sağlıcakla,
Av. Eren Bilge, 15.5.2011

X14
SONSUZ YAŞAM 1
(İncil, Matta, 25/46)

“Yanlış yapanlar: Bunlar sonsuz azaba; doğrular ise, sonsuz yaşama gideceklerdir.” (İncil, Matta, 25/46)

“Sürekli iyilik ederek yücelik, saygınlık, ölümsüzlük arayanlara sonsuz yaşam verilecektir.” (İncil, Romalılar 2/7)

+

Bu konuda, aranırsa, kutsal kitaplarda daha birçok ayet bulunacaktır. Bu gün konumuz İncil'den olduğu için bu iki ayetle yetindik.

Sonsuz yaşam denince Tanrı bilgisi ve din duygusu olmayan insanın aklına öldükten sonraki yaşam geliyor. Öyle ya, her gün duyuyor ve görüyor ki ölmeyen kimse yok. Herkes ölüp gidiyor. O da bu ölüm olaylarına bakarak sanıyor ki: “Sonsuz yaşam öbür dünyada...”

Oysa gerçek din ilmine varanlar öldükten sonra bir yaşamın olmadığını bilirler. Gerçek din ilmine göre ölüm derken anlatılmak istenen bencil duygularımızın tutsağı olmak, kötü davranışlarda bulunmak, vicdanımızı rahatsız edecek eylemleri alışkanlık haline getirmek; kısacası, vicdanımızı rahatsız edecek davranışlarda bulunmak “ÖLÜM” - “ÖLMEK”tir...

Bütün bu olumsuz davranışları terk etmek, kötülükten kaçınan bir insan olmak ise; yani kötülüğe ölmek, ölümden sonra yaşamak olarak kabul edilir ki buna “sonsuz yaşam” denir.

İncil'den alıntıladığım ayet bunu açıkça anlatmaktadır...

“Bunlar (Eğriler, kötüler... HB) sonsuz azaba; doğrular ise, sonsuz yaşama gideceklerdir.” (İncil, Matta, 25/46)

Bu demektir ki kötü davranışta bulunanlar, kendi çıkarı için hakkı tepeleyenler her zaman huzursuz olacak ve korku içinde yaşayacaklardır. Oysa doğru dürüst yaşayanlar, kimseyi incitmeyenler, kendi çıkarı için başkasının hakkına el koymayanlar huzur ve güven içinde yaşayacaklardır ki buna da “sonsuz yaşam” denir.

Halkımız bu gerçeği şu sözlerle dile getirir: “Çiğ yemedim ki karnım ağrıya!..”

İkinci ayette de bu durum açıklanıyor ve “**Sürekli iyilik ederek yücelik, saygınlık, ölümsüzlük arayanlara sonsuz yaşam verilecektir.**” (İncil, Romalılar 2/7)

Bütün bunlardan çıkaracağımız sonuç şudur: Bizi rahatsız edecek olumsuz davranışlardan kaçınmak, vicdanımızı sızlatmayan eylemlerde bulunmak “sonsuz yaşam”dır...

Yaşamdan hoşnutluk duymak, huzur ve güven içinde olmak “sonsuz yaşam”dır...

Elbette sözümüz duyarlı ve sorumluluk duygusu içinde yaşayan dirileredir; Bizim ölümlere; yani, yaptıkları kötü davranışlardan rahatsız olmayanlara (kötülükten zevk alanlara) sözümüz yoktur.

Av. Eren Bilge, 25.4.2011

+

Katkıda Bulunanlar:

Çok teşekkür ederiz. Cennetliksiniz Hayri Ağabey. Sevgiler...

Mustafa Dinçer, 25.4.2011

X15

SONSUZ YAŞAM 2

(İncil, Matta, 25/46)

“Bunlar (Eğriler, kötüler... HB) sonsuz azaba; doğrular ise, sonsuz yaşama gideceklerdir.” (İncil, Matta, 25/46)

“Sürekli iyilik ederek yücelik, saygınlık, ölümsüzlük arayanlara sonsuz yaşam verilecektir.” (İncil, Romalılar 2/7)

+

İncil. Yuhanna. 5/24:

“Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir.”

İncil. Yuhanna. 6/47:

“Size doğrusunu söyleyeyim, iman edenin sonsuz yaşamı vardır.”

İncil. Romalılara. 6/23:

“Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise

Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır.”

+

Bu konuda, aranırsa, kutsal kitaplarda daha birçok ayet bulunacaktır.

Bu gün konumuz “Sonsuz Yaşam” olduğu için yukarıdaki altı ayetle yetindik.

Sonsuz yaşam denince Tanrı bilgisi ve din duygusu olmayan insanın aklına öbür dünyadaki yaşam geliyor. Öyle ya, her gün duyuyor ve görüyor ki ölmeyen kimse yok. Herkes ölüp gidiyor. O da bu ölüm olaylara bakarak sanıyor ki: “Sonsuz yaşam öbür dünyadadır...”

Oysa “Sonsuz Yaşam” bu dünya ile ilgili bir kavramdır. Bu bir simgesel anlatımdır.

“Sonsuz Yaşam”ı bilmek için “Ölümlü Yaşam”ı bilmek gerekir. İncil anlatımına göre ölümlü yaşam kötülüklerde dolu bir yaşamdır. Bu nedenle: “Günahın bedeli ölümdür!” (İn. Rom. 6/23) denmiştir.

Bir kere “ölümlü Yaşam”ı anladıktan sonra gerisi kolay. Demek ki kötülükler içindeki bir yaşam “Ölümlü Bir Yaşam”; kötülüklerden arınış bir yaşam ise “Sonsuz Yaşam” olarak dile getirilmiştir.

Buna nedenle gerçek din ilmine varanlar öldükten sonra bir yaşamın olmadığını bilirler. Gerçek din ilmine göre ölüm derken anlatılmak istenen bencil duygularımızdan tutsağı olmak, kötü davranışlarda bulunmak, vicdanımızı sızlatan eylemleri yapmak; “Ölümlü Bir Yaşam” olarak anılır.

Bütün bu olumsuz davranışları terk etmek, kötülükten kaçınan bir insan olmak ise; yani kötülüğe ölmek, ölümden sonra yaşamak olarak kabul edilir ki buna “sonsuz yaşama kavuşmak” denir.

İncil'den alıntılıdığım ayet bunu açıkça anlatmaktadır:

“Bunlar (Eğriler, kötüler... HB) sonsuz azaba; doğrular ise, sonsuz yaşama gideceklerdir.” (İncil, Matta, 25/46)

Av. Eren Bilge, 17.6.2012)

X16

**“TANRI ÖLÜLERİN DEĞİL
DİRİLERİN TANRISIDIR.” 1**

(Matta, 22/23-32. Markos, 12/27. Luka, 20/38)

+

17 Mayıs Salı günkü **Vatan Gazetesi'nin 1. Sayı sağ alt köşesinde bir haber.**

Aynen Şöyle yazar:

“ÖTEKİ DÜNYA GERÇEK Mİ?”

nl bilim adamı Stephen Hawking “lmden sonra yaşamın olmadığını iddia etti. Guardian gazetesine konuşan Hawking “Cennet, insanlar karanlıktan korkmasın diye oluşturulan bir peri masalı” dedi.

İsteyenler haberin 4. Sayfadaki devamına bakar...

+

Şimdi kimileri, zaten adamın sakat her yeri...

Her yeri sakat olan adamın da sakat olur fikri.

+

Ne var ki din kitaplarında bu konuda açıklama var.

Konuya ilgi duyan açar din kitaplarına bakar.

Sadukiler (Yahudilikte bir mezhep...) sorar.

İsa Peygamber soruyu Şöyle yanıtlar:

“23-24 ölümden sonra diriliş olmadığını söyleyen Sadukiler, aynı gün İsa'ya gelip şunu sordular:

“ğretmenimiz, Musa Şöyle buyurmuştur: ‘Eğer bir adam çocuk sahibi olmadan ölürse, kardeşi onun karısını alsın, soyunu sürdürsün.’

25 Aramızda yedi kardeş vardı. İlki evlendi ve öldü. Çocuğu olmadığını karısını kardeşine bıraktı.

26 İkinçisi, ncs, yedincisine kadar hepsine aynı şey oldu.

27 Hepsinden sonra kadın da öldü.

28 Buna göre diriliş günü kadın bu yedi kardeşten hangisinin karısı olacak? Çünkü hepsi de onunla evlendi.”

29 İsa onlara, “Siz Kutsal Yazıları ve Tanrının gücünü bilmediğiniz için yanılıyorsunuz” diye karşılık verdi.

30 “Dirilişten sonra insanlar ne evlenir, ne de evlendirilir, gökteki melekler gibidirler.

31 llerin dirilmesi konusuna gelince, Tanrının size bildirdiği şu sözü okumadınız mı?

32 ‘Ben İbrahim'in Tanrısı, İşhak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısıyım’ diyor. Tanrı llerin değil, dirilerin Tanrısıdır.”

(Tevrat. Çıkış., 3/6. İncil, Matta, 22/23-32)

Bu ayet Tevrat'ta şu biçimde dile getirilmiştir:

“Ve dedi: Ben babanın Allah'ı, İbrahim'in Allah'ı, İshak'ın Allah'ı ve Yakup'un Allah'ıyım” (Tevrat. Çıkış. 3/6)

Burada Allah'tan kasıt: Olumlu kavramlar, genel değerler, ortak doğrular, erdem gibi kavramlardır...

+

Öyle ya yedi kardeşe eş olan kadın dirilişten sonra (öbür dünya) hangisine eşlik edecek?

İster istemez böyle bir soru öbür dünyanın varlığına inanan kişinin aklına gelecek...

İsa, soruyu şöyle yanıtlıyor: “Dirilişten sonra insanlar ne evlenir,

Ne de evlendirilir, onlar gökteki melekler gibidir...”

Artık bu yanıtta ne anlam verirsen ver...

Bil ki meleklerin yeri yurdu belli değildir...

Meleklerin yeri insan düşüncesidir...

Ölenlerin dünyası da yaşayanların hayalindedir...

İsa'nın şu sözü düşünmeye değer:

İsa aynen şöyle der:

“Tanrı ölülerin değil, dirilerin Tanrısıdır.”

Mana âlemine (Asıl Öbür Dünya...) dalan kişi,

Bu sözün en anlama geldiğini bilir...

“Ölü” den maksat: Aklını çalıştırmayan, basireti bağlanmış kişidir.

Bu tür kişilere yaşadığı halde “Ölü” denir.

Fiziksel olarak ölmüş kişilerin Tanrı'ya karşı sorumluluğu bitmiştir.

Bu “Ölü” - “Diri” kavramı kutsal kitaplarda çok geçer...

Tanrı, “Ölüleri” değil “Dirileri” sorguya çeker...

Ben yazıyorum ben okuyorum...

Sanki, suya çizik çiziyorum...

**Halk bilmezse Halik bilir,
Belki ilerde: "Bu adam neler söylemiş de,
Biz ayırımına varmamışız..." denir...
Av. Eren Bilge, 17.5.2011**

+

Katkıda Bulunanlar:

Hayri Bey Amca harikasınız.
Kıymetiniz meleklerce bile biliniyor merak etmeyin.
Mustafa Dinçer, 17.5.2011

+

"Ben yazıyorum ben okuyorum...
Sanki, suya çizik çiziyorum..."

Gönül ister ki herkesler oksun, ne yapalım, bir kişi bir kişidir. Ben okuyorum baba...

Teşekkürler..

Yener Balta, 17.5.2011

+

Ahmet Dursun,

Dünyaca ünlü İngiliz bilim adamı Stephen Hawking, ölümünden sonra yaşamın olmadığını iddia etti. Guardian gazetesine konuşan Hawking "Cennet, insanların karanlıktan korkmalarını engellemek için oluşturulan bir peri masalı" açıklamasında bulundu.

Evren, evrim ve fizik alanında yaptığı çalışmalarla şöhrete kavuşan Hawking 20 yaşından beri sinir sistemini felç eden ALS hastalığıyla mücadele ediyor ve özel bir yazılım sistemiyle iletişim kurabiliyor. Hawking "49 yıldır ölmeyi bekledim ama ölümünden korkmuyorum.

Daha yapmak istediğim çok şey var. İnsan beynini bir bilgisayar olarak görüyorum. Bozuk bilgisayarlar için bir cennet yok, gerçek hayattaki cennet bir yalan" dedi.

Google tarafından düzenlenecek panele katılacak...

Karısı 'Ateist' diyor.

Eski karısı tarafından "ateist" olarak tanımlanan Hawking, "Bir varlık olarak Tanrı olduğunu düşünmüyorum. Evrenin bilim kuralları ile işlediğini düşünüyorum. Yerçekimi bile evrenin belli kurallara göre döndüğünü ortaya koyuyor"

açıklamasında bulunmuştu.

Evrende yalnız olmadığımızı sık sık dile getiren Hawking geçen yıl uzaylıların insanoğluluyla iletişime geçebileceğini belirterek "İnsanlığın uzaylılarla görüşmesi çok korkunç sonuçlar doğurabilir. İnsanoğlunun hayatı tehlike altındadır" demişti.

+

**"TANRI; ÖLÜLERİN DEĞİL,
DİRİLERİN TANRI'SIDIR." 2**
(İncil. Mat. 22/32)

xxx

Bendeki İncil'lerin 1958, 1963 baskılarında, aşağıdaki ayet şu biçimdedir:

"İncil. Mat. 22: 32'de 'Ben İbrahim'in Allah'ı, İshak'ın Allah'ı ve Yakup'un Allah'ıyım' diyor. Allah ölülerin değil, yaşayanların Allah'ıdır."

Ancak 1995, 1998, 1989 baskılarında ise yukarıdaki ayet şu biçime dönüşmektedir...

"İncil. Mat. 22: 32 'Ben İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrı'sıyım' diyor. Tanrı ölülerin değil, dirilerin Tanrı'sıdır."

Dikkat edilirse ilkinde Allah ölülerin değil, yaşayanların Allah'ıdır." denirken; ikincisinde ifade değişiyor, Tanrı ölülerin değil, dirilerin Tanrı'sıdır." deniyor...

Yaşayanların Tanrı'sı olmak başka; dirilerin Tanrı'sı olmak başka...

Şimdi düşünüp duruyorum; acaba, bu Tanrı Yaşayanların mı, yoksa dirilerin mi?..

Din ilmi ile ilgilenenler bilirler ki yaşayan ile diri arasında büyük ayırım vardır.

Bütün insanlar yaşamaktadır. Ancak bu yaşan insanların çok azı dinin değindiği anlamda diridir. Diri olanlar, yeniden doğuşa erenlerdir. Bunlar, atalarından kendilerine aktarılan din anlayışının dışına taşarlar. Tanrı'nın çocukları olma aşamasına gelirler. Bunlar Allah'ı veya Tanrı'yı kendi dışlarında değil de kendi içlerinde, akıllarında, sağduyularında, vicdanlarında ararlar. Özetle söylersek dine yaklaşımları taklidî değil

de tahkikidir... İşte bunlara din ilminde “DİRİ” denir.

İsa'nın mesajını doğru anlayanlar Yaşayanlar ile Diriler arasındaki ayrımı bilirler. Tanrı'yı dirilerin tanrısı olarak kabul eder.

Bu görüşümü kanıtlamak üzere dayanağım İncil'deki şu ayettir:

“İncil. Mat. 8: 21 Başka bir öğrencisi İsa'ya, “Ya Rab, izin ver, önce gidip babamı gömeyim” dedi.

İncil. Mat. 8: 22 İsa ona, “Ardımdan gel” dedi. “Bırak ölüleri, kendi ölülerini kendileri gömsün.”

Bu ayette açıkça görülüyor ki İsa, ölülerini gömmek üzere olan kişileri yaşayan olarak görmenin yanında “ÖLÜ” olarak niteliyor ve Tanrı'yı da yaşayanlara değil “DİRİ”lere özgülüyor...

Bu ölü diri anlayışı bütün dinlerde vardır. Bütün yazılarımda bu konu üzerinde durulmaktadır.

Özetleyerek söyleyebiliriz ki Tanrı ölülerin değil dirilerin Tanrı'sıdır...

Ne mutlu bu gerçeğin ayırımına varanlara...

Av. Eren Bilge, 13.4.2013

X17

BIRAK ÖLÜLERİ, ÖLÜLERİNİ GÖMSÜNLER!..

(İncil, Matta, 8/22; Luka, 9/60)

Şakirtlerden bir başkası İsa'ya dedi:

“Ya Rap, bana izin ver, önce gidip babamı gömeyim.”

Fakat İsa ona dedi:

“Bırak ölüleri, ölülerini gömsünler...” (İncil, Matta, 8/22)

+

Ayet anlamı çok açık. İsa, babasının ölüsünü gömmek isteyen bir öğrencisine: “Bırak ölüleri, ölülerini gömsünler... Sen benimle gel!..” diyor.

Değil bir peygamber; bir insan bile bu kadar acımasız olabilir mi? Bir insan, ne olursa olsun, babasının ölüsünü eliyle toprağa vermek istemeze mi? Sevgiyi öğütleyen, sevgiyi Tanrı olarak gören İsa böyle bir söz söyler mi? Bir evladın babasına olan son görevini yapmasını engeller mi?..

Anlaşılan bu ayet insanlara ders vermek amacıyla söylenmiş. Gerçekten de Peygamberler kendileri gibi düşünüp inanmayan insanları “ÖLÜ” olarak görürler. Bu anlayışı diğer Peygamberlerde dile getirirler...

Bütün Peygamberler; insanları geleneksel ve görenekssel din anlayışından kurtarmak istemişlerdir. Onları, hayali bir Allah anlayışından kurtarmak istemişlerdir. Onlara: Maddenin dışında, Evren'in dışında Allah diye bir varlığın olmadığını anlatmak istemişlerdir. Allah, insanın dışında değil içindedir demek istemişlerdir. Bu söylemlerini anlamayanları ise “ÖLÜ” olarak nitelemişlerdir. Bu konuda da ısrarcı olmuşlardır...

Atalarının dinsel inançlarına bağlı kalanları, kendi dışlarında bir Allah arayanları, Kendilerine özgü bir dünya görüşüne eremeyenleri, akıllarını çalıştırmayanları, batılı, hurafeleri, masalları gerçek sananları “ÖLÜ” olarak kabul etmişlerdir.

Peygamberler istemişlerdir ki insanlar; batıla, hurafelere, masallara inanmasınlar, akıllarını çalıştırarak akla göre hareket etsinler, akıllarına göre bir iyi kötü eylem oluştursunlar, vicdanlarının sesine kulak versinler...

Ne var ki bu çabalarında başarıya erişememişlerdir. Yakınları, çırakları dışında kimseye gerçeği anlatamamışlardır. Bu durum bu gün bile sürüp gitmekte, gerçeği çok az kişi görmektedir. Bu gerçeği Platon mağara örneğinde dile getirmektedir...

Bunun başlıca nedeni ise dinin siyasete alet edilmesidir. Çünkü gerçeğe ermemiş olanlar din adına çok çabuk savaşa sürüklenebilmektedir. Bu sayede de fetih ruhu hâlâ ve hâlâ bütün devletlerin kırmızı kitabında vardır. Din toplumsal olarak kaldığı sürece hem maddî, hem de manevî bir güç oluşturmaktadır ve bu da demokratik olmayan devletlerin işine gelmektedir.

Av. Eren Bilge, 8.6.2011

X18
SEN GERÇEKLERİ AKILLILARDAN,
BİLGİLİLERDEN GİZLEDİN...”
(İncil, Matta, 11/25)

“25 İsa bundan sonra şöyle dedi: Baba, yerin ve göğün Rabbi! Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim.”
(İncil, Matta, 11/25)

+

Küçük çocuklar dediği bizler gibi doğru, dürüst, temiz insan olmaya özenen, pek de öyle akıllı ve bilgili olmayan kişilerdir.

Öncelikle akıllı, bilgili kişilerden gizlenen bilgi nedir? Bu konuya açıklık getirmeye çalışalım.

Akıllı, bilgili kişiler: Din adamları, fıkıhçılar, hâkimler ve benzerleridir. Bunlardan gizlenen bilgiler ise Tanrı bilgisi, din duygusudur.. İslam düşüncesinde Tanrı bilgisine, Din duygusuna “ilm-ü ledün” (Gizli bilgiler) denir.

Bir de şu terimlere açıklık getirilmeli. Hıristiyanlıkta çok geçer. Baba, Oğul, Kutsal ruh, bir de Meryem Ana, Bakire Meryem...

Yukarıdaki ayette de geçen Baba teriminden anlaşılması gereken Cosmoz'dur. İsa, baba derken söylemek istediği evrendir; yoksa evren'in dışında, Baba adını verdiği maddî bir varlık yoktur.

Oğul ise gerçeğe ulaşan kişilerdir.

Hıristiyanlıkta kutsal olarak anılan Meryem Ana, Bakire Meryem ise temizliği simgeler... Aynı zamanda Meryem ana Doğa'nın da simgesidir. Asıl Meryem Ana Doğa'dır. Çünkü Doğa erkeksiz doğrandır...

Doğa'da kızlık, dulluk söz konusu olabilir mi? Doğa'yı dölleyen Doğa'nın kendisidir. Bütün canlıların yaratıcısı Doğa'dır, topraktır. Bütün kutsal kitaplar da bunu teslim eder. Bu nedenle halk arasında ve kutsal kitaplarda **“Topraktan geldik, toprağa gideceğiz!”** denir...

Hıristiyanlıkta bir de kutsal ruhtan söz edilir ki bu da insanoğlundaki akıl, mantık, muhakeme, öngörü-önsezi, sağduyu verileri ile oluşan sevgi, şefkat, merhamet, doğruluk, dürüstlük dediğimiz olumlu ve yüce kavramlardır...

Bütün Peygamberler halkın; akla, bilime, ahlaka dayanmayan geleneksel, göreneksel dünya görüşünün dışında yeni bir dünya görüşü getirmişlerdir. Esas olanın

akla, ahlaka, bilime göre olması gereken davranışlardır. Asıl önemlisi de insanoğlunun huzur ve güven içinde yaşamasıdır ki bunun için de insanın doğruluk, dürüstlük, iyilik, erdem yolundan şaşmaması ile olur...

İnsanoğlunun erdemli yaşama kavuşabilmesi için yaratılışının bu işe elverişli olması gerekir. Bunun için de insanın şan şöhret düşkünü olmaması, makam, mevkii peşinde koşmaması, mal mülk sahibi olmak için yırtınmaması gerekir ve bir de yaratılışının bu işe yatkın olmasıdır. Bu nedenle Kuran'da şöyle denilmiştir:

“Allah kimi dilerse rahmetine sokar!..” (K. İnsan. 31)

İsa Peygamber de bu nedenle: **“Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim Baba!..”** (İncil, matta, 11/25) demiştir...

Basit gibi görünen bu bilgiler akıllılardan, bilgililerden, kariyer sahiplerinden gizlenmiştir. Onlar; Evren'in dışındaki bir Tanrı'nın gözüne girme ve topluma kendilerini kabul ettirmek için mal mülk, makam mevki, şan şöhret peşinde yaşamlarını karattıkları için bir türlü huzur bulamazlar, güvene eremezler...

İsa Peygamber'in Baba'ya teşekkürünün nedeni budur...
Av. Eren Bilge, 29.6.2011

X19

“İNSAN BÜTÜN DÜNYAYI KAZANIP DA CANINDAN OLURSA, BUNUN KENDİSİNE NE YARARI OLUR?”

(Matta. 16/26)

“İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan, kendi canına karşılık ne verebilir?” (Matta. 16:26)

+

İncil'den aldığım yukarıdaki söz; emretmiyor; öğüt veriyor, insanın sağduyusuna sesleniyor ve insanı biraz olsun düşünmeye çağırıyor.

82 yaşındayım... Bunun 25 yılını gençlik ve cahillik say; geriye kalan 47 yıllarda bilinçli olarak gözlemde bulunmuşum. Görmüşüm ki insanlar, dünyayı (para, mal, mülk, şan şeref,

unvan, mansıp...) kazanmak için sağlığını zorluyor. Dünyayı kazanmış ama bir de bakmış ki sağlığından olmuş. Kalp hastası olmuş, kanser olmuş, böbrek yetmezliğine tutulmuş, Haydi babam bu kez de kendi hırsı yüzünden yitirdiği sağlığını kazanmak için kazandığı paraları veriyor. Sonuç: Sıfıra sıfır... Elde var sıfır... Kendisine kalan telaş içinde bir yaşam...

Gelin isterseniz İsa'yı Rab olarak tanıyan Batı Dünyasına bakalım. İsa'nın öğüdünü tutması gereken bu Batı Dünyası; dünyayı kazanmak için dünyanın başına musallat olmuş. Bütün ülkelerin madenini, yer altı ve yer üstü servetlerini, benzinini, petrolünü, mazotunu ele geçirmek için kendi canını tehlikeye attığı gibi paralı askerleriyle onların canına kıyıyor. Bunu da demokrasi ve özgürlük adına yaptığını söylüyor. Yalan ki ne yalan... Amaç dünyayı kazanmak, dünyaya hâkim olmak...

İsa'nın bir gün yeniden dünyaya dönerek bozulmuş düzenini düzelterceğine inanılıyor... Ham hayal ya... Bir an için hayalci olalım; İsa'nın yeniden dünyaya geleceğine inanalım. Diyelim dünyaya geldi. İlk kendine inananların yakasına yapışmaz mı... "Ulan ne bu yaptıklarınız?" demez mi?

O ki:

"Senden ceketini isteyene gömleğini de ver.

Sağ yanağına vurana sol yüzünü de çevir.

Düşmanlarınızı sevin; onların iyiliği için dua edin."

demedi mi?

İncil'de daha bunun gibi yüzlerce ayet var; ama kendisine inananlar ne yapar? Dünyanın altını üstüne getirir, insanlığı kan ve gözyaşına boğar...

İsa'nın öğüdünce davranmanın sayısız yararları vardır; ama önce mal mülk, şan şeref hırsından kurtulmak; doğruluktan, dürüstlükten şaşmamak, kimsenin malında mülkünde, kazancında gözün olmamak gerekir...

Daima mutlu olmanın, huzur ve güven içinde yaşamanın, başını yastığa koyduğunda mışıl mışıl uyuyabilmenin değeri ne ile ölçülebilir?...

Ne var ki bunun önemini kavrayan çok az kişi var.

Çok azdır bilge kişilerin söylediklerini anlayanlar.

Av. Eren Bilge, 21.7.2011

X20
DOĞRULUKTAN, DÜRÜSTLÜKTEN YOKSUN
OLAN, TANRI'DAN DA YOKSUNDUR...
(İncil. Romalılara, 3/23)

“Çünkü tümü günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmaktadır.” (İncil. Romalılara, 3/23)

+

Önce kavrama açıklık getirelim. Tanrı'dan yoksun olmak ne demektir?

Ruhçu dünya görüşüne sahip olanlar Tanrı kavramına açıklık getirmemişlerdir. Her biri kendi anlayışına ve zannına göre bir Tanrı betimlemesi yapmıştır...

Tanrı'ya kavuşmak, yakınlaşmak denince anlamamız gereken; huzura ermemiz, korkudan azade ve güven içinde olmamızdır.

Günlük gereksinimlerimizi gününde karşılız, kendi emeğimizin geliri ile yaşarız. Elimizden, dilimizden kimse incinmemiştir. Belli bir kültürel birikim içinde düşüncelerimizi ifade becerisini de elde etmişizdir.

İşte bu aşamaya gelmek için doğruluk, dürüstlük, iyilik gerektir. Doğruluğun, dürüstlüğün, iyiliğin ölçüsü nedir? Düşüncelerimizden, yaptığımız eylemlerden vicdansal bir rahatsızlık duyuyor muyuz, duymuyor muyuz?.. Duymuyorsak; işte o zaman kendimizi; doğru, dürüst davranış içinde sayabiliriz.

Ölçü: Vicdan huzuru içinde olup olmamızdır... Kimsenin yanlış davranışta bulunduğumuz için hesap soracağı kaygısını taşımamaktır.

Yukarıdaki İncil ayetinde bir ön yargı (peşin hüküm) var; ya da Pavlus çevresindeki insanların yaşamına, yanlış davranışlarına, ruhsal durumlarına bakarak onların kaygı içinde, telaş içinde, huzursuz bir durumda olduklarını görüyor... Bu nedenle de tümünün günah içinde (olumsuz ve yanlış davranışlar...) içinde olduğu hükmüne varıyor. “Siz, diyor: “Yanlış davranışlar, yanlış yaşamlar içinde olduğunuz

sürece Tanrı'dan da yoksun sayılırsınız!..”

Ne var ki ayeti bu anlamda anlamak yerine; sanıyorlar ki İsa'ya inanmadıkça, Kiliseye gidip papazın ağzına bakmadıkça biz Tanrı'dan yoksun sayılırız...

Oysa bizim görüşümüz deneyseldir. Doğruluk, dürüstlük, iyilik yolunda yaşamayı seçer ve yaşamınıza uygularsanız; kısa zamanda huzur ve güven içinde olduğunuzu anlarsanız ve günlük yaşamınızda olaylara bambaşka bir anlam vermeye başlarsınız...

İşin başı sonu bu: Doğru, dürüst, iyi davranışlar sonucu huzur ve güven içinde kaygısız bir yaşam... Görüşümüzün doğruluğu denemekle anlaşılabilir... Denerseniz bulursunuz huzuru...

Doğruluk, dürüstlük, iyiliktir bunun yolu...

Av. Eren Bilge, 9.8.2011

X21

ARAYAN BULACAKTIR...

İncil, Matta. 7/7-8

“Dileyin, size verilecektir; arayın bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü her dileyen alır, arayan bulur ve kapıyı çalana açılır. (İncil, Matta,7/7-8)

+

Bu ayette görüldüğü gibi İsa Peygamber, bütün insanlığa sesleniyor; sesleniyor ama bir de koşul ileri sürüyor: “Ben kapıyım; eğer bir kimse benden girerse kurtulacak.” (İn. Yuh. 10/9) diyor.

Ne var ki Museviler İsa'nın bu koşulunu kabul etmiyorlar. Ama İsa yolundan gidenler Musa'ya, Musa'nın Tevrat'ına ve Tevrat'taki diğer kitaplara toz kondurmuyor.

İslam Peygamberi'nin ise İsa'ya, Musa'ya ve kitaplarına bir itirazı yok. Öyle ki bu Peygamberleri ve kitaplarına kabul edip onaylıyor ve bunlara inanmayı öğütlüyor. (Bak. K. 3/3, 5/66, 68). Bu ayetler ilk anda aklıma gelenlerdir. Bu konuda birkaç ayet daha vardır.

Ama bizinkiler İsa'nın ve Musa'nın kitaplarına, tahrif edilmiştir, gerekçesiyle bakmıyorlar. Bir ilahiyat profesörü var ki, adını anmak bile istemiyorum, “Daha ben, diyor, Tevrat'ı, İncil'i açıp bakmadım!”

Oysa bu kitaplar da bütün Müslümanlarca okunsa yararı olur, zararı olmaz diyorum. Bütün kutsal kitaplar birbirinden etkilenmiştir. Kaynak da Tevrat'tır...

Bu kadar girişten sonra gelelim asıl konumuza. İstemek ile dua arasından büyük fark vardır. Duada sonuç Allah'a bırakılıyor. Allah isterse dileği yerine getirir; istemezse getirmez.

Burada, dilemek; istemek anlamındadır. İnsan istemekle yetinmeyecek; bu konuda elinden gelen çabayı gösterecektir. Öyle dilekte bulunup da yan gelip yatma olmaz. Kapıyı çalmak, çaba göstermek anlamındadır.

İsrarla kapıyı çalanlar kapının açıldığını göreceklerdir. Kapıyı çalmanın bir tek koşulu vardır. Sabır, ısrar...

İsrarla kapıyı çalanlar isteklerine ulaşacaklardır. Bu bir doğa kuralıdır. Arayan, Mevla'sını da, belasını da bulur.

Aklı başında olanlar belasını değil Mevla'sını (doğru olanı, hak olanı, iyi olanı, koruyucusunu, yasal olanı...) arar...

Av. Eren Bilge, 30.8.2011

X22

RAB, RAB'BE NE DEMİŞ?..

(İncil. Matta. 22/41-46)

“41 Ferisiler bir arada toplu dururken İsa onlara bir soru sordu:

42 “Mesih'e ilişkin düşünceniz nedir? O kimin oğludur?” Onlar, “Davut'un” dediler.

43 İsa, “Öyleyse” dedi, “Nasıl olur da Ruh'tan esinlenen Davut O'na Rab diye seslenerek şöyle konuşuyor?

44 ““Rab Rabbim'e, «Düşmanlarını ayaklarının altına basamak yapıncaya dek sağımda otur» dedi.”

45 Eğer Davut O'na Rab diyorsa, O nasıl Davut'un oğlu olabilir?”

46 Hiç kimse O'na bir şey diyemedi, ne de o günden sonra biri çıkıp O'na başka bir soru sorma ataklığını gösterebildi.”

+

Rab Rab'be ne demiş?

Rab, dediğin tek değil mi imiş...

Ne saf bu insanlar, bunlara Rab sözü diye inanıyor.
İnsanların bu saflığına içim yanıyor.

Gelin önce İncil'den aldığım ayetleri okuyalım.
Ben anlamakta zorlanıyorum,
Anlayanın bana yardımcı olmasını istiyorum...

İsa, Ferisiler'e (Bu Yahudilikte bir tarikattır...) soruyor.
Mesih kimin oğludur?
Onlar da Davut'un diyor.

Yahudiler, Mesih Davut'un soyundan geleceğine inanırlar..
Bu inanç nedeniyle Davut'un diyorlar...

Peki öyleyse, Davut kendi soyundan gelecek olan Mesih'e
mi Rab diyor?
Ve Rab'be «Düşmanlarını ayaklarının altına basamak
yapıncaya dek sağımda otur» diyor...

İşte üstünde durulacak nokta budur.
Rab nasıl olur da taraf olur.

Rab, Rabbil âlemin değil mi?
İnsanı, diğerlerini öldürmeye yönlendirir mi?

Bu Rabbin noksan sıfatlardan münezzehe olması ile nasıl
bağdaşır?
Rabbin taraf olduğu bir dünyada insanlar nasıl barışır?

Rab, kendi yarattığı insanları birbirine düşman eder mi?
Böylesine sözlere Rabbin sözü denir mi?

Kafam karışıyor benim...
Rab sözünü anlamayanlara ne diyeyim...

Av. Eren Bilge, 21.9.2011

X23
“EĞER SAĞ GÖZÜN...
(İncil. Matta. 5/29)

“Eğer sağ gözün seni günaha sokarsa, onu çıkar, at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, tüm vücudunun cehenneme atılmasından iyidir.” (İncil. Matta. 5/29)

+

Bu mecaz bir anlatımdır. Ne yaparsa yapsın bir göz kesip çıkarılır mı? Demek isteniyor ki seni kötü bir eyleme sürükleyen; duygu, düşünce, davranış, eylem ne olursa olsun ilk yapılacak iş, o kötü olan eylemi yapmama iradesini göstermektir. Çünkü kötü olan eylemi yaptığın takdirde sen bir ölüsün ve sana huzur yoktur.

Elbette bu anlayış kendisini iyi insan olmaya adanmışlar içindir. Din ilminde bu tür insanlara “Allah’a Koşanlar” denir. Bunlar ölü iken dirilmeye karar vermiş olanlardır. Din de zaten dirilmeye karar vermişlere seslenir. Bunlara Allah’a (Doğruluk, dürüstlük, iyilik, güzellik, erdem...) koşanlar denir ki Kuran’da şu ayetle dile getirilir:

“O halde Allah’a koşun..” (K. Zariyat, 51/50)

Yukarıdaki İncil ayeti de bu anlamda dile getirilmiştir. İnsanın asıl amacı da Allah’a koşmak olmalıdır. Bu kavramı halk dili ile anlatmak istersek; Allah’a koşmak, doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, erdeme ulaşmak için kendini kötülüklerden alıkoymak gerekir... Bu da Ebu Said’in dediği gibi kullukla olmaz! Ya, O’nunla olur.

Şeyh Ebu Said şöyle der: **“O’nu kullukta arayan bulamaz. O’nu, O’nunla arayan hemencecik buluverir.” (TEVHİDİN SIRLARI. Muhammed ibn Münevver. Kabcacı yayınları. 2003. s. 294)**

Şeyh Ebu Said O’nunla derken; doğruluğu, dürüstlüğü, Salih ameli anlatmak istiyor... Eğer diyor: Sen, doğruluğu, dürüstlüğü yaşar ve Salih amel içinde olursan O’nu (Allah’ı) bulursun diyor...

Şu gerçeği de unutmayalım ki; ne denli uğraşırsak uğraşalım, nefsi (isteklerimizi) bütünüyle bünyemizden çıkarıp atamayız. Kötülüğe meyil yaratılış özelliğimize göre

daima pusudadır ve bir zayıf anımızda bizi kaldırıp yere vurur... Yeter ki haz duygumuz, zevk duygumuz, çıkar duygumuz baskın çıkmaya...

Kötülüğe bulaşmanın yolu Allah'a koşmakla olur... Yani iradeyi sağlam tutmakla olur...

Av. Eren Bilge, 12.10.2011

X24

KILIÇ ÇEKENLERİN HEPSİ KILIÇLA ÖLECEK 1 (İncil. Matta, 26/50-52)

50 İsa ona, «Arkadaş, bunun için mi geldin?» dedi. Bunun üzerine adamlar yaklaştı, İsa'yı yakalayıp tutukladılar.

51 İsa'yla birlikte olanlardan biri, ani bir hareketle kılıcını çekti, baş kâhinin kölesine vurup kulağını uçurdu.

52 O zaman İsa ona, “Kılıcını yerine koy! dedi. Kılıç çekenlerin hepsi kılıçla ölecek.”

53 Yoksa Babamdan yardım isteyemez miyim sanıyorsun? İstesem, hemen şu an bana on iki tünden fazla melek gönderir.

(İncil. Matta, 26/50-53)

+

İşte size tam bir Tanrı sözü...

Dinsel görüşte eksik bir anlayış var. Bu görüşe göre Tanrı sözü yalnızca Peygamberlere özgüdür. Oysa Kuran'da şu görüş işlenir. Bu görüş bütün eksik anlayışları değiştirir.

Kuran'da aynen şöyle denir:

Kullarından dilediğine (K. 16/2. 40/15. 42/51)

Havarilere (K. 5/11)

Hayvanlara ve balarısına (K. 16/68),

Musa'nın anasına (K. 20/38. 28/7.

Yer'e, arza, (K. 99/1-5) da vahiy gönderildiği yazılıdır.

Kullarından dilediğine diyor; bizimkiler kul deyiminden Peygamberi anlıyor; ama Kuran:

Havarilere (K. 5/11)

Hayvanlara ve balarısına (K. 16/68),

Musa'nın anasına (K. 20/38. 28/7.

Yer'e, arza, (K. 99/1-5) da vahiy gelir diyerek kapsamı çok geniş tutuyor.

Havariler, hayvanlar ve balarısı, Musa'nın anası, Yer, (arz) peygamber midir? Peygamber olmadıkları halde kendilerine vahiy gönderildiğini Kuran söylüyor.

Buradan hareketle akli başında, sorumluluk sahibi, duyarlı kişilerin insanlığa yol gösterici, insanları doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe yönlendiren güzel sözler Tanrı sözü olarak kabul edilir. Söyleyen kim olursa olsun...

İşte «Kılıç çekenlerin hepsi kılıçla ölecek!» sözü de gerçekten çok güzel bir Tanrı sözüdür. Tarihi dikkatle incerseniz görürsünüz ki kılıç çekenlerin ya kendileri ya da çocukları, torunları, kavimleri kılıçla yok edilmişlerdir.

Burada ilgimi çeken bir ayet daha var. Ona da değinmeden geçemeyeceğim.

İsa Peygamber kendisini kurtarmak isteyen havarilerine şöyle sesleniyor: «İstesem, babam bana; hemen şu an on iki tünden fazla melek gönderir!»

Değil mi ki İsteseydi kendisine 12 tümen gönderilecek... Çarmıha gerildiğinde, sözünü ettiği 12 tümen kendisine gönderilmeyince neye uğradığını şaşırıyor ve «Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?» (İncil. Matta, 27/45-46) diye sızlanıyor...

Anlaşılan İsa da Rabbi kendi dışında maddi bir varlık sanıyor. Ne var ki sonunda kendi dışında sandığı varlık kendisine yardım etmiyor...

“45 Bütün ülkenin üzerine öğleyin saat on ikiden saat üçe kadar süren bir karanlık çöktü.

46 Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, «Elî, Elî, lema şevaktani?» yani, «Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?» diye bağırdı. (İncil. Matta, 27/45-46)»

Görüldüğü gibi İsa'nın babası, ülkenin üzerine, "... öğleyin saat on ikiden saat üçe kadar süren bir karanlık çökertiyor" da 12 tümen askerini göndermiyor. İsa da: "Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?" diye bağırmaktan kendini alamıyor...

Bütün bunlara karşın insanlar: "Oğluna yardımı dokunmayan bir varlığın bana ne yardımı dokunabilir?" diye düşünmeyi akıl edemiyor...

Av. Eren Bilge, 4.11.2011

+

“KILIÇ ÇEKENLERİN HEPSİ KILIÇLA ÖLECEK.”

2

“İsa’yla birlikte olanlardan biri, ani bir hareketle kılıcını çekti, baş kahinin kölesine vurup kulağını uçurdu.

O zaman İsa ona, “Kılıcını yerine koy!” dedi. “Kılıç çekenlerin hepsi kılıçla ölecek.” (İncil. Matta. 26/51-52)

+

Tam kutsal kitaplara yakışır bir ayet.

Çoktandır bu konuyu işlemek istiyordum; Bu gün oldu kısmet.

Allah din adına birbirini öldürenler bu gün bile var.
Hangi sözcükle söylersek söyleyelim; bunlar barbar...

Avrupa’dan başlayan Haçlı Seferleri...
Kırıp geçirdi yüz binleri...

Sonra Avrupa’da başlayan mezhep savaşları
Böyle mi yazıyordu bunların kitapları...

Dünyanın durumuna bakalım şimdi.
Geleneğimizde elçiye zeval yok denirdi.
Daha dün yakılarak öldürüldü bir büyük elçi...

İnternette dolaşan bir görüntü var.
Talibanlar,
Bir çukur kazmışlar,
İçine çer çöp yığmışlar.

Onları tutuşturup yakmışlar.
Çukurda dalgalanan alevler var.

Çukurun başına dizilmiş tutsaklar...
Üstlerine benzin döktükten sonra yanan çukura atarlar.

Elleri ayakları bağlı tutsaklar...
Ateş içinde kıvranırlar...

Hani dört kitabın dördü de haktı...
Hangi Müslüman açıp da baktı.
Ölü de olsa, diri de olsa insanı yakmak Müslüman'a
yakışır mı?...
İnsanlıktan nasibi olanlar,
Canlıyı yakanlara
İğrenerek bakarlar...
Hiç merak etmeyin,
Yakanı da yakarlar.
Av. Eren Bilge, 16.9.2012

X25

“KÖTÜLÜKTEN HOŞLANANLAR YARGILANSIN.”
(İncil. 2. Sel. 2/12)

Öyle ki, gerçeğe inanmayan ve kötülükten hoşlananların
hepsi yargılansın.” (İncil. 2. Se. 2/12)

+

Yukarıdaki satırları İncil 2. Se. 2/12'den alıyorum.

Niçin alıyorum. Şunun için...

**Bu satırlar Pavlus'un... Bu satırları dile getiren
Pavlus Peygamber mi? Hayır...**

**Tersine Hıristiyan olmadan önce bir Yahudi olarak
Hıristiyanları Romalılara ihbar etmiş ve onların ölümüne
neden olmuştur...**

**Hıristiyanlara göre, sonradan, hidayete eriyor... Bir
Hıristiyan azizi oluyor. Başlıyor bu kere sağı solu imana
davet etmeye... Başlıyor: “kötülükten hoşlananların hepsi
yargılansın.” demeye.**

**Üzerinde durmak istediğim: Böyle bir adamın sözleri
Tanrı Sözü oluyor. Oysa peygamber olmadığı gibi
havarilerden bile değil. Sıradan bir insan... Ne var ki bu
sıradan insanın sözleri Tanrı sözü oluyor işte; çünkü
hikmetli, güzel sözleri var...**

**Her zaman belirttiğim gibi Tanrı Sözü denince
anlaşılması gereken; insanlığa doğru yolu gösteren,
kötülükten tiksindirip iyiliğe yönlendiren, insanların
mutluluğu için çalışan kişinin insanlık yararı söylediği**

sözler, kim tarafından söylenirse söylensin, din ilminde Tanrı Sözü olarak anılır.

Pavlus, burada, Selaniklere yazdığı ikinci mektubunda, “kötülükten hoşlananların hepsi yargılsın.” diyor. Bir insan olarak dilekte bulunuyor.

İslam’da, halk arasında çok söylenen bir söz vardır: Dört kitabın dördü de Hak’tır... Bu yargının kaynağı Kurandır. İsterseniz Kuran; 3/3. 5/66, 68 ayetlerine bakabilirsiniz...

Ne var ki halka anlatılanlar böyle değildir. Vahiy, ancak peygamberlere gelir ve de artık “vahiy kapısı kapanmıştır”... Ne denli yanlış bir düşünce...

Demek ki bunlar okuduklarını bile anlamıyorlar.

Kurandan aldığım şu satırlar bu savımı doğrulayan satırlar.

Kullarından dilediğine (K. 16/2. 40/15. 42/51)

Havarilere (K. 5/11)

Hayvanlara ve balarısına (K. 16/68),

Musa’nın anasına (K. 20/38. 28/7.

Yer’e, arza, (K. 99/1-5) da vahiy gönderildiği yazılıdır.

Görüldüğü gibi “kullarından dilediğine” deniyor. Öyle ki “Hayvanlara ve balarısına” bile vahiy gönderildiği belirtiliyor.

Hayvanlara, balarısına gönderilen vahiy insanlara niçin gönderilmesin...

Ancak vahiy, kötülükten hoşlananlara gelmez. Kötülükten hoşlananlara gelen vahiy şeytan’dandır...

Vahiy; doğru dürüst yaşayan insanlara, iyilikten hoşlananlara, sevgi ile dolu olanlara gelir...

Kötülükten hoşlananlar, yalnız kendi çıkarını düşünenler, ihtiyacından fazlasında gözü olanlar ve başkalarına zırnık koklatmayanlar insan gibi gelir ot gibi gider...

Av. Eren Bilge, 23.11.2011

X26

TANRI’NIN YÜCELİĞİNDEN YOKSUN KALMAK

(İncil. Rom. 3/23)

“Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğinden

yoksun kaldı.” (İncil. Rom. 3/23)

+

Nedir Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmak?

Din ilminde genel değerler, ortak doğrular, üstün ve yüce kavramlar, erdemli davranışlar kutsal olarak kabul edilir ve bunların yaşama uygulanması istenir...Bunlar tasavvuf ilminde tanrı olarak adlandırılır...

Biraz daha açalım: Kendi yararına başkasını kandırarak çıkar sağlamak, suç konusu eylemlerde bulunmak; Ör. Uyuşturucu, ya da kadın ticareti yapmak, devlete karşı silahlı eylemlerde bulunmak, mahkemelerde başkasının zararına yalan beyanda bulunmak, bir insana layık olmadığı şekilde davranmak, dahası iftira atmak gibi olumsuz ve aşağılık kabul edilen bu tür davranışta bulunmak Tanrı'yı tepelemek, anlamına gelir.

İşte bu kötü olan davranışlarda bulunanlar Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmış sayılır. Bunun tersine doğru, güzel iyi olan davranışlarda bulunanlar ise Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kalmak şöyle dursun; onlar, Tanrı ile bütünleşmiş olurlar.

Yaşamını erdemli davranışlarla bütünleştirmiş olan Tanrı'da sayılır; Tanrı da onlarda sayılır.

Şöyle bir örnek daha verelim: Sevgi mi yüce kavramdır? Nefret mi yüce kavramdır? Elbette sevgi daha yüce bir kavramdır. İşte insan nefreti elinin tersi ile iterek sevgiye sarılırsa; yüce kavramı, Tanrı'yı, yeğlemiş olur. Sevgiyi yeğlediği için Tanrı'yı yüceltmiş olur. Tanrı'yı yüceltmiş olduğu için de Tanrı onda yaşamaya başlar. Bu gerçek İncil'de şöyle ifade edilir:

“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar...” (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Bu anlattıklarımın testi; yani yaşama uygulaması her zaman yapılabilir. Kötü bir davranış yerine iyi olan bir davranışta bulunursak mutluluk duyar, huzur ve güven içinde oluruz. Gelecek günlerde hesap verme korkusu yaşamayız; çünkü doğru olanı, iyi olanı, güzel olanı yapmışızdır. Bu durum halkımız arasında şöyle dile getirilir:

“Çiğ yemedim ki karnım ağrıya!”

Av. Eren Bilge, 15.12.2011

X27
SÖYLEDİĞİN GİBİDİR...
 (İncil. Mat. 26/63-64)

“Baş kahin, O’na: ‘Yaşayan Tanrı adına söyle bize: Tanrı’nın Oğlu Mesih sen misin?’

İsa: “Söylediğin gibidir!..” karşılığını verdi. (İncil. Mat. 26/63-64)”

+

İsa’nın Yahudilerin liderine verdiği yanıt; İncil’i ilk okuduğum yıldan (1958) yana aklımdadır.

İsa, Yahudilerin lideri ile tartışmak istemiyor. Sorduğu soru karşısında herhangi bir açıklamayı yersiz buluyor. “Evet! Söylediğin gibidir!..” diyor...

İsa biliyor ki karşısındakine ne denli açıklama yaparsa yapsın anlamaz... Çünkü karşısındaki “Allah’ın şeylerini değil insanların şeylerini düşünüyor.” Karşısındaki, basireti bağlanmış biri var... O, kendi doğrularına inanıyor. Ne bilsin o; Tanrı’nın Oğlu’nun mecaz anlatım olduğunu. Tanrı’nın oğlu denince onun aklına insan biçiminde fiziksel olarak var olan Allah’ın ve oğlu geliyor. Akli sağlıklı olan bir kişi böyle şeylere inanır mı? İnsan biçiminde fiziksel nesnel maddi bir varlık olarak bir Allah yok ki onun oğlu olsun.

Tanrı’nın Oğlu, demek; barıştan, sevgiden, iyilikten, doğruluktan, güzellikten yana olan demektir. Bu konuda kanıt ararsanız İsa’nın dağdaki vaazını okumanız gerekir. (İncil. Matta. 5/9)

Kaldı ki İsa’nın şöyle bir buyruğu da var: **“Tartışmaya girmeyin. Sözüünüz: Ya evet!.. Ya da, Hayır!.. olsun!.. Fazlası şeytandandır...”(Matta. 5/37)**

İsa, kendi kuralına uyuyor. Tartışmıyor...

Ne var ki bizim gibiler İsa’nın bu kuralına uymuyor. Önüne gelenle, bilenle bilmeyenle tartışıyor. Bu yüzden başı belaya giriyor, dilinin belasını çekiyor, yine de akli başına gelmiyor.

Ne olacak bilmeyene bir şeyler öğretirsek. İsa’nın bir sözü daha var ki unutulmaması gerekir. “Domuzun önüne inci atmayın.” İnci domuzun dişini kırar. Domuz da buna kızar size saldırır ...”

Av. Eren Bilge, 4.1.2012

X28
RAB DEĞİL, BEN SÖYLÜYORUM...
 (İncil. 1. Korintoslulara. 7/12)

Bilindiği gibi halk arasında, “dört kitabın dördü de hak!” denir. Böylece dört kitabın dördü de Tanrı sözü (Allah kelamı) olarak kabul edilir.

Halkımız da Allah Kelamı dendiği zaman bu sözleri bizatihi somut bir varlık sanılan Allah tarafından söylendiğine inanır; oysa Tanrı sözü (Allah kelamı) dendiği zaman; insanlığı, ahlaka, erdeme yönelten hikmetli sözler anlaşılmalıdır...

Bu sözlerimin kanıtı olarak İncil'den aldığım aşağıdaki ayeti gösterebiliyorum. İncil'de yazılı bu ayet aynen şöyle:

“Geri kalanlara Rab değil, ben söylüyorum: Eğer bir kardeşin karısı iman etmemişse ama kendisiyle yaşamaya razıysa, onu boşamasın.” (İncil. 1. Korintoslulara. 7/12)

Ayette geçen Rab sözcüğü Allah değil; İsa anlamındadır. Bilindiği gibi İsa, peygamber sayılır. Ne var ki İsa'nın İncil'deki bu sözleri, kendisinden en az 60 ve daha sonraki yıllarda çırakları tarafından yazılmıştır ki bunlar Peygamber bile değildir; buna karşın sözleri Allah kelamı (Tanrı sözü) sayılır ve Kuran'da da bunlar onayla... .

Yukarıdaki ayette konuşan İsa'nın çıraklarından bile olmayan Pavlus'undur. Bu Pavlus ki Hıristiyan olmadan önce Yahudi olup Hıristiyan düşmanlığı yapmıştır. Binlerce Hıristiyan'ın Arena'larda parçalanarak öldürülmesine neden olmuştur. Sonradan Hıristiyan olan bu adam diyor ki bu sözler; Rabbin (İsa'nın) değil, bizatihi benim sözlerimdir.

Bu ne demek oluyor? İsa'nın çırağı bile olmayan, daha önceleri de Hıristiyan düşmanı olan birinin söyledikleri sözler de Allah kelamı (Tanrı sözü) sayılıyor...

Bundan daha açık bir anlatım olabilir mi?

Bizim amacımız dinsel deyim ve terimlerin akılcı bir bakış açısı ile değerlendirilmesidir...

Bilinmelidir ki Allah insan gibi söz söylemez. Kaldı ki tersini söyleyen de yoktur. Hepsini Allah içime doğdurdu da (Vahiy) öyle söyledim der.

Bütün kutsal kitaplar peygamber ve din adamı denilen kimseler tarafından içe doğuş (Vahiy dedikleri) nedeniyle söylenmiştir.

İnsanlığı ahlaka, erdeme, doğruluğa, dürüstlüğe, iyiliğe, barışa, sevgiye yönelten sözler, söyleyen kim olursa olsun, Allah kelamı (Tanrı sözü) olarak değerlendirilmez.

Allah'ın sözleri: Evrendir, Doğa'dır ve Doğa'daki oluşumlardır. Bu oluşumları doğru okumak gerekir.

Av. Eren Bilge, G. T. 30.1.2012

+

Katkıda Bulunanlar:

1- Ahmet Dursun:

Çok doğru,

Ancak doğal yaşayanlar o okumaları yapabiliyor.

Özetle İnsan denen garip yaratık doğaya aykırı yaşayan tek varlıktır.

Bu nedenle de doğayı anlayamaz, onun için sürekli kendi algısına, zannına uygun din yaratmaktadır.

Sağlıkla kalın.

Dursun

+

Sayın Dursun,

Çok doğru söylüyorsun...

Varsın gitsin onlar gitsin kendi doğrularına...

Biz ayarlayalım yaşantımızı doğadaki olgulara...

Yazın, bu yazının altında,

Girmiştir Sitemizdeki İncil'den sayfamıza...

Sevgilerimle,

Av. Eren Bilge, 25.1.2012

+

2- Servet Şahin

Yazın karışıklığı dışında güzel. İnananlar neye inandıklarını bile bilmiyor ki. Bir kısır döngünün içinde debelenip dururlar. Hal böyle olunca Pavlus'lar ortalığı sararlar, günümüzde hala Pavlus ardılları at koşturur.

İnsanın zayıf noktasıdır inanmak. Sıkıştığında bir yerlere

tutunmak ister insan.

Zamanında bunlara el vermiş insanlar tutunmak için, bugün kolunu da bacağını da kurtaramıyor. Tanıdıklarımın biliyorum, kaçmak istiyorlar. Ah işte o eski hikâyeler akla gelmese. Pavlus'lar o yüzden bu hikâyeleri diri tutmak zorundalar.

Sevgiler saygılar,
Servet Şahin, 25.1.2012

X29

İYİLİK YAPAN KİŞİ TANRI'DANDIR.

“Sevgili kardeşim, kötüyü değil, iyiyi örnek al. İyilik yapan kişi Tanrı'dandır. Kötülük yaparsa Tanrı'ya görmemiştir.” (İncil. 3. Yuh. 1/ 11”

+

Burada dinin aslını görüyoruz. Görüldüğü gibi dinin aslı; doğruluktur, dürüstlüktür, iyiliktir. Dinin aslı aynı zamanda sevgidir. Bu da İncil'de şöyle belirtilir. **“Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan, Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar...”** (İncil. 1. Yuhanna. 4/16-19)

Aslında bu kavramlar yüce ve evrensel değerlerdir. Milyonlarca öncesinden bu yana İnsanlık tarihinde bu yüce ve evrensel değerler kutsanmıştır. Kutsanmanın ötesinde bu değerlere aykırı davranışlar dışlanmıştır, kötülenmiştir, dahası lanetlenmiştir.

Bu nedenle Yuhanna, 3. Mektubunda: **“Kötüyü değil, iyiyi örnek al!”** Öyle ki Yuhanna, iyilik yapanları, Tanrı'ya görmüş gibi kabul etmektedir. Bunu da şu sözlerinden anlamaktayız: **“Kötülük yaparsa Tanrı'ya görmemiştir.”**

Burada Tanrı'ya görmek mecaz bir anlatımdır. Hiçbir zaman hiç kimse tanrıyı göremez, görmemiştir. Çünkü Tanrı maddî bir varlık değildir. Tanrı, soyut bir kavramdır. Burada anlatılan Tanrı'ya görmek, yaptığın iyiliğin ruhunda yarattığı huzur, zevk, haz duygusunu tatmaktır...

Bunun kanıtlanması da olasıdır. İnsan iyilik ya da kötülük yapmak gibi bir durumla karşılaştığında; iyilik yapınca ruhunda bir huzur ve vicdanında bir rahatlık hisseder; ama kötülük yapınca ruhunda bir huzursuzluk ve vicdanında bir

rahatsızlık hisseder.

Din ilminde önemli olan tapınma değil davranıştır. Kaldı ki tapınmadan (ibadetten) maksat da yüce ve evrensel değerlere saygı duymaktır... Yalnız saygı göstermekle yetinmeyip uygulamaya da geçmektir...

Biliyorum bu anlatımların kimilerine aykırı gelecektir. Ne var ki günü geldiğinde bu sözlerime değer verenler çıkacaktır.

Av. Eren Bilge, 19.2.2012

X30 KESEYİ DOLDURMAK...

1950 yılından bu yana kutsal kitapları, zaman buldukça, okurum. Aşağıdaki İsa Peygamber ile ilgili kıssayla ilk olarak karşılaşıyorum.

Okuyalım:

“Bir gün, bazı kişiler Hz. İsa'ya hakaret ettiler. O, buna onlar için hayır dua ederek cevap verdi.

Bir havarisi sordu: **“Neden o adamlara dua ettiniz? Onların size yaptığı muameleye kızmadınız mı?”**

Hz. İsa şöyle cevap verdi: **“Ben yalnızca kesemde bulunanı harcıyabilirim.”**

(Kalp, Nefes ve Ruh. Prof. Dr. Robert Frager Temmuz 2010. Gelenek Yayınları. s. 214)

+

Gerçekten insan kesesinde ne varsa onu harcar. Eğer İsa'nın içinde; kin, nefret, öfke, gibi olumsuz duygular olsaydı kendisine saygısızlık edenlere karşı hayır dualarda bulunmazdı.

Bunun içindir ki İsa şöyle demiştir:

“Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür.

Siz hem Tanrı'ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz. (İncil. Matta 6:24)”

Aynı sözler başka bir bölümde başka bir ayette de geçiyor. Buna da bir göz atalım:

“Hiçbir uşak iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden

nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı`ya, hem paraya kulluk edemezsiniz. (İncil. Luka 16:13)”

Burada Tanrı'dan amaç: Doğruluk, dürüstlük, erdem, iyilik, sevgi gibi genel doğruları ve evrensel değerleri kapsayan kavramlardır. Daha özetlersek; güven ve huzur içinde, kimseye muhtaç olmadan, emeğinin karşılığında geçinmektir.

Paradan amaçlanan ise: Dünya malına, mülküne, şanına şöhretine, makamına ve mansıbına eğilimdir.

İnsan, ya madde alemine ya da mana alemine; bu ikisinden birine hizmet edebilir. İkisine birden hizmet edemez. Hem dünyanın malına, mülküne, şanına şöhretine, makamına ve mansıbına eğilim duyacaksın; hem de güven ve huzur içinde yaşayacaksın buna olanak yoktur.

Bakınız Gazali bu konuda ne diyor:

“Küfür ile imanın mahiyetlerini, hakikatlerini ve tariflerini, hak ile dalaletin sırlarını kalpleri mal ve makam sevgisi ile kirlenmiş ve paslanmış olan kimseler idrak edemezler.

İlahları heva heves, mabutları amirler, kıbleleri maddi menfaat, yöntemleri benlik, arzulan makam ve şehvet, ibadetleri zenginlere hizmet, zikirleri vesvese ve desise, hazineleri kurnazlık, düşünceleri meşrep ve menfaatlerinin gerektirdiği şekilde hilebazlık olan kişilerin hakikate ulaşmaları mümkün değildir.

Çünkü böyle olanların meselesi hakikati anlamak değil, içinde buldukları durumu her ne olursa olsun kendi lehlerine çevirmektir.” (İmam Gazali, İslam'da Müsâ-maha, 8-9. Aydınlık, 23 Şubat 2012, Eren Erdem'den...)

Önemli olan kendimizi nasıl olgunlaştırmalıyız?..

Özlü bir tanımını yaparsak tasavvuf insanın kendini mükemmelleştirme çabasıdır. Din ilminde, gün be gün mükemmelliğe ulaşma çabasına vuslat denir. Yani Tanrı'ya ulaşmak; yani, gerçeğe varmak... Gerçeğe erişmenin ilk koşulu Tanrı'yı kendi benliğinde hissetmektir...

Bunun içinde ilk koşul keseyi olumlu kavramlar, evrensel ve genel değerler, erdemsel davranışlarla doldurmaktır... Keseyi olumlu kavramlarla, erdemle, evrensel ve genel

değerlerle doldurursak haksız saldırılar karşısında olgunluğumuzu yitirmeyiz...

Av. Eren Bilge, 23.2.2012

X31

ÖTEKİ ULUSLARA GİTMELİ Mİ, GİTME MELİ Mİ?
(İncil. Mat.10/5)

“İsa Onikiler”i şu buyrukla halkın arasına gönderdi: Öteki ulusların arasına girmeyin. Samiriyelilerin kentlerine de uğramayın. “ (İncil. Mat.10/5)

Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin. (İncil. Mat.28: 19)

+

Yukarıda İncil'in Matta bölümünden iki ayet alınmıştır. Bunlar dikkatinizi çeksın diye alt alta yazılmıştır.

İlkinde: **“Öteki ulusların arasına girmeyin.”** denilmekte...

Birkaç ayetten sonra: **“gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin.”** diyerek bir önceki görüşten vazgeçilmekte.

Aklı başında bir okur bunları okuyunca çelişkiye düşmekte...

İşin içinden nasıl çıkacağını derin derin düşünmekte...

Öyle geçmiş, geleceği bilen,

Bütün eksik niteliklerden...

Ve de aşkın bir nitelikte olan

Bir Allah, kurtulmuş olmalı değil mi çelişkilerden...

Bu tür çelişkilerin içinden,

Nasıl çıkacağım şimdi ben...

Bu tür çelişkilerin içinden,

Çoktan çıkmışım ben...

Bütün kutsal kitaplar Allah tarafından söylenmemiştir.

“Allah tarafından söylenmiştir” sözleri mecaz içeriktedir...

Dinsel söylemleri anlayabilmek için.

Dinsel kavramları bilmek gerektir.

Eğer, kutsal kitaplardaki bütün sözleri Allah'a mal ederseniz.

Tanrı biliminden, din duygusundan ayrı düşersiniz.

Dahası mutlu olamazsınız, huzura eremezsiniz.

Mana âleminde, karanlığa karanlık yüklersiniz.

Amacımız gerçeği söylemektir.

Böylece Tanrı'ya (huzura) ermektir.

Av. Eren Bilge, 22.3.2012

X32

DUA, AMİN DİYECEK DUA OLMALI...

“İsa eve girdikten sonra öğrencileri özel olarak O'na, “Biz kötü ruhu neden kovamadık?” diye sordular.

İsa onlara, **“Bu tür ruhlar ancak duayla kovulabilir” yanıtını verdi.”** (İncil. Markos. 9/28-29)

+

“Sonra öğrenciler tek başlarına İsa'ya gelip, “Biz cini neden kovamadık?” diye sordular.

İsa, “İmanınız kıt olduğu için” karşılığını verdi. “Size doğrusunu söyleyeyim, bir hardal tanesi kadar imanınız olsa şu dağa, ‘Buradan şuraya göç’ dersiniz, göçer; sizin için imkânsız bir şey olmayacaktır.” (İncil. Matta, 17/19-21)

+

Dua olayı dinde çok yer tutar. İsteği olan insan arka arkaya dua eder. İstekler doğa olayına, toplumsal koşullara uygun olmazsa dualar elbette yerine gelmez. Halkımız bu konuda şöyle der: “Amin diyecek dua söyleyin!..”

Fizik yasalarına aykırı istekler (Dualar) asla yerine gelmez. Bir örnek verelim. Bütün insanlık dinlisi, dinsizi bir araya gelseler. Bir elmayı havaya atsalar, sonra da “Ya Rap! Elma havada asılı kalsın. Şu imansızlar da senin nelere kadir olduğunu görsün!” diye yalvarsalar; elma havada asılı

kalmaz. Duayı okuyanların liderinin kafasına "Pat!" diye düşer.

Bu konuda Şey Bedrettin Varidat'ında şöyle der: **"İlâhî irade (Tanrı iradesi) yanlış yorumlanan bir kavramdır; çünkü gerçek Tanrı iradesi bir varlığın özünde olanı, gerçekleşebilecek güç ve nitelik taşıyanı, Tanrı'nın istemesinden başka bir şey değildir.**

Tanrı iradesi varlığın özünde "oluş gücüyle" sınırlıdır. Bir varlığın özünde bulunmayanı Tanrı da isteyemez, istese de yaratamaz." (Varidat)

Yukarıdaki ayetleri düşünerek okursanız anlarsınız ki İsa'nın çıraklarına verdiği yanıt baştan savma.

İlk iki ayette **"cinler duayla kovulur!"** diyor.

Çıraklar canı gönülden dua ediyorlar. Cini yine çıkaramıyorlar. İsa'ya dert yanıyorlar. "Biz dua ettiğimiz halde cini yine çıkaramadık demeleri üzerine yanıt hazır: **"İmanınız zayıf da ondan!"** diyerek çıraklarını başından savıyor.

Cin denilen kavram maddenin bilmediğimiz özellikleridir. İnsanlara girdiği sanılan Cin ise ruhsal bozukluklardır. Bu gün hiçbir doktor cin çarpmış hastaya dua okumuyor, tütsü yakmıyor. Ona, sakinleştirici ilaç veriyor.

Bu nedenle diyorum ki yine de duadan vazgeçmeyeceksiniz. İyisi mi **"Amin! Diyecek dua okuyun da.."** biz de; **"Amin!"** diyelim...

Av. Eren Bilge, 21.4.2012

X33 **İNCİR AĞACI** (İncil. Mat. 21/19)

"Yol kenarında gördüğü bir incir ağacına yaklaştı. Ağaçta yapraktan başka bir şey bulamayınca ağaca, "Artık sonsuza dek sende meyve yetişmesin!" dedi. İncir ağacı o anda kurudu." (İncil. Mat. 21/19)

Bu bir simgesel anlatımdır..;

İsa, söylediklerini mesellerle söylemiştir.

İşte ayet:

Anlamı gayet net...

**“Ben ağzımı mesellerle açacağım.
Dünya kurullarından beri gizli olan şeyleri
açıklayacağım.” (İncil Matta. 13/35)**

Din dili böyledir zaten
Okur okumaz anlaşılmaz hemen...

Okuduktan sonra düşünölmelidir.
Ayetin ne demek istediğini anlamak gereklidir.

Burada İncir Ağacı kof şöhretleri niteler.
Kimi kişiler gerçek kimliğinden öteye geçer...

Konuşunca anlarsın ki dünyadan haberi yok.
Bu şekilde şöhret olmuş kimseler çok.

İsa, çok şeyler beklediği kişiye gidiyor...
Aradığı özelliği onda görmüyor.

Bunun üzerine ona ileniyor.
Adamın şöhreti hemen siliniyor.

Çok karşılaştım meyvesiz incir ağaçlarıyla.
Bunlar işe yaramaz kuş tutsalar ağızlarıyla...

İnsan dediğin kendini bilmelidir.
Kendini olduğu gibi göstermelidir.

Bu durumda olan, kimsenin işine yaramaz.
Niteliğini gören bir daha yanına uğramaz...

Yoksa bir incir ağacı muhatap alınır mı?
Onun doğal yaşamına karışılır mı?
Av. Eren Bilge, 17.5.2012

X34

“BİR HARDAL TANESİ KADAR İMANINIZ OLSA

**ŞU DAĞA, 'BURADAN ŞURAYA GÖÇ' DERSENİZ,
GÖÇER; SİZİN İÇİN İMKÂNSIZ BİR ŞEY
OLMAYACAKTIR."**

(Mat.17/20)

İncil'deki bu ayetin öncesi de şöyledir:

"İsa cini azarlayınca, cin çocuktan çıktı, çocuk o anda iyileşti. Sonra öğrenciler tek başlarına İsa'ya gelip, "Biz cini neden kovamadık?" diye sordular. İsa, "İmanınız kıt olduğu için" karşılığını verdi. "Size doğrusunu söyleyeyim, bir hardal tanesi kadar imanınız olsa şu dağa, 'Buradan şuraya göç' derseniz, göçer; sizin için imkânsız bir şey olmayacaktır." (Mat.17/18-21)

Görüldüğü gibi öğrencileri İsa'ya soruyor: **"Biz cini neden kovamadık?"**

Anlaşılan o ki hasta çocuğu; önce İsa'nın öğrencilerine getirmişler; ancak öğrenciler başarılı olamamış. Sonra bu hasta çocuğu velileri İsa'ya getirmişler. O da şöyle bir okuyup üflemiş; cin hemen çıkıp gitmiş...

Bunun üzerine öğrencileri haklı olarak **"Biz cini neden kovamadık?"** demişler.

İşte burada İsa'nın öğrencilerine verdiği yanıt önemli... İsa diyor ki: **"İmanınız kıt olduğu için..."**

Burada öğrenciler suçlanıyor. Başarısızlıklarının nedeni imanlarının kıt olmasına bağlanıyor.

Zavallı öğrenciler ne diyeceğini şaşırıyor. Elbette İsa'nın bir bildiği var diye apışıp kalıyorlar.

Dahası öğrencilerini azarlıyor. **"Size doğrusunu söyleyeyim, bir hardal tanesi kadar imanınız olsa şu dağa, 'Buradan şuraya göç' derseniz, göçer; sizin için imkânsız bir şey olmayacaktır."** diyor. Bu mürşitlerin bir özelliği de öğrencilerini aşağılayarak kendilerini yüceltmesidir. Oysa hiçbir insan başkasını aşağılayarak kendisini yüceltmez. İnsan yücelmek istiyorsa başkalarını da yücelterek yücelmelidir.

Şu Hıristiyan dünyası içinde **"hardal tanesi kadar iman olan"** hiç mi kimse yok... Hardal tanesi kadar iman olan bir kişi bile neler yapmaz Hıristiyan dünyasında...

Hiç olmazsa şu savaşımlara bir çözüm bulunur. Savaşları

önlemek için topluma yol gösterilir. Ama ne görüyoruz çözüm yolu olarak savaşlar gösteriliyor. Güçsüz yoksul ülkelerin yer altı ve yer üstü servetlerini kapışmak için birbirlerine giriyorlar.

Birinci ve İkinci Dünya savaşı bu Hıristiyan ülkelerin paylaşım kavgasından çıkmadı mı? Bunlar birlerinin canına kıymadılar mı?

Bu Hıristiyanlar içinde hardal tanesi kadar iman olan bir kişi de emi yok! Bunlar birbirlerini öldürüp duruyorlar böyle...

Haydi çık çıkabilirsen çık işin içinden...

Av. Eren Bilge, 15.7.2012

X35

“BABA, SENİN BENDE OLDUĞUN VE BENİM SENDE OLDUĞUM GİBİ, ONLAR DA BİZDE OLSUNLAR.” 1

(İncil. Yuhanna. 17/21)

“Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin.” (İncil. Yuhanna. 17/ 20-21)

+

İsa, Babasına şöyle sesleniyor: “**Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar.**” (İncil. Yuhanna. 17/21)

İsa bu sözleri ile ne demek istiyor. Ben sende, sen de bende... Ne demek bu? Haydi anlayabilirsen anla...

İsa, bu ayetle demek istiyor ki “**Ben sendeyim; yani barış, sevgi, doğruluk, dürüstlük, iyilik, erdem yolundayım. Ben seninle olunca sen de benimlesin demektir. Umarım bizi görmeden bize inanmış olanlar da bizim gibi olurlar...**

Yani, barış, sevgi, doğruluk, dürüstlük, iyilik, erdem yolunda olurlar...

İnsanlık ancak böylece birbirini sevmiş olur. Böylece öfke, kin duygusu ortadan kalkar. İnsanlar birbirini sever. Savaş da ortadan kalkmış olur.

Gerçek istem bu iken kendisinden sonra gelenler bir şeriat oluşturdular. Dünyayı kan gölüne çevirdiler. Kan gölü bu günlerde dolmakta. Anlaşılan bu kan gölünü doldurmak için ellerinden geleni yapacaklar... Bu yaptıklarını da Tanrı adına yapacaklar.

Gör Allah'ım, bak senin adına neler yapıyorlar... Bizimkiler bile "Allah-u Ekber!.." diyerek birbirlerinin canına kıyıyorlar...

Nerdesin Allah Baba? Göster kendini...

Av. Eren Bilge, 27.8.2012

+

"BABA, SENİN BENDE ve BENİM SENDE OLDUĞUM GİBİ, ONLAR DA BİZDE OLSUNLAR" 2
(İncil. Yuhanna. 17/21)

Ayetin tamamı şöyle:

"Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum, hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende olduğun ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin." (İncil. Yuhanna. 17/21)

Gerçekten de ne demektir Baba'nın İsa'da; İsa'nın da babada olması. Öyle ki İsa'dan sonra gelenlerin de Baba da olmaları...

Dediğim gibi bu konuyu anlamak için Kavramsal Tanrı Anlayışına ermek gerekir.

Nedir Kavramsal Tanrı anlayışı...

Bu konuyu anlamak için ilkin İsa'nın Dağdaki Vaazına bakmak gerekir. Burada İsa Peygamber kavramsal Tanrı Anlayışına ilişkin bazı örnekler veriyor:

"Mat.5: 3 "Ne mutlu ruhta yoksul (alçak gönüllü) olanlara! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.

Mat.5: 4 Ne mutlu yaşlı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler.

Mat.5: 5 Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar.

Mat.5: 6 Ne mutlu doğruluğa acıkıp susayanlara! Çünkü onlar doyurulacaklar.

Mat.5: 7 Ne mutlu merhametli olanlara! Çünkü onlar

merhamet bulacaklar.

Mat.5: 8 Ne mutlu yüreği temiz olanlara!Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler.

Mat.5: 9 Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek.

Mat.5: 10 Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere!Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.”

Mat.5: 11 “Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size!

Mat.5: 12 Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşayan peygamberlere de böyle zulmettiler.”

Bu ayetlerde dile getirilen kavramları sıralayalım:

3. “Alçak gönüllülük...”
4. “Ağırbaşlılık...”
5. “Yumuşak huyluluk...”
6. “Doğruluktan, dürüstlükten şaşmamak...”
7. “Merhametli Olmak...”
8. “Temiz yürekli olmak, kimse için kötülük düşünmemek...”
9. “Barış...”
10. “Doğrulukta, dürüstlükte ısrarlı olmak...”
11. “Olgun olmak...”
12. “Mutluluk, Davranışlarından Mutluluk duymak...”

Bu olumlu kavramlardan bazılarını daha görmek isteyenler İncil. Galatyalılar, 5/19-24 ayetlerine bakabilirler. Burada olumsuz kavramları da görebilirler... Olumsuz kavramlara sarılmak da şeytanın yolunda olmak demektir...

İnsanın Tanrı'da olabilmesi için bu olumlu kavramları kavraması ve yaşamında uygulaması gerekir...

Av. Eren Bilge, 11.5.2013

X36
ASLINDA TANRI HİÇBİRİMİZDEN
UZAK DEĞİLDİR
(İncil. Elçilerin İşleri. 17/27)

“Bunu, kendisini arasınlar ve el yordamıyla da olsa bulabilsinler diye yaptı. Aslında Tanrı hiçbirimizden uzak değildir.” (İncil. Elçilerin İşleri. 17/27)

+

Bu tür anlatımlar Kuran'da da çok geçer. Söyledikleri birbirine yakın anlamlıdır. Birkaç örnek:

“K. 2/186... Ve kullarım sana beni sorarlarsa... Ben çok yakınım; bana çağırıldığında, çağırısına cevap veririm. Öyleyse benim çağırma uysunlar ve bana inansınlar. Belki doğru yola yönelirler.”

“K. 17/60. Ve hani sana, ‘Rab’bin gerçekten bütün insanları kuşatmıştır’ demiştik.”

“K. 20/46 O dedi: Korkmayın. Evet ben sizinle birlikteyim; duyurum ve görürüm.”

“K. 50/16 ...Biz, ona şah damarından yakınız!...”

“K. 56/85 O anda, biz size ondan (ölümden) daha yakınız; ama göremezsiniz.”

Görüldüğü gibi kutsal kitaplar insan ile Tanrı'nın özdeşliğini vurgulamaya çalışıyorlar.

İşte Ramazan ayı içindeyiz. Bütün televizyonların dinsel programlarına bakınız. İnsan ile Tanrı arasına mesafe koyuyorlar. Allah'ın; insanın dışında; arşı, kürsüsü olan, yaptığından sual edilmeyen, dilediğini cezalandıran, dilediğini bağışlayan, dilediğini hidayete erdiren, dilediğini nasipsiz bırakan nesnel bir varlık olarak gösteriyorlar.

Böylece insan ile Tanrı arasına uçumlar koyuyorlar.

Bütün dinlerin amacı insan ile tanrı özdeşliğini sağlamaktır. Kuran da olduğu gibi İncil'de de bu sık sık vurgulanır. Amaç insanın tekâmülüdür. İnsanın mükemmel insan olmasıdır. Elinden, dilinden, belinden kimsenin incinmemesidir.

Okunacaksa kutsal kitaplar bu amaçla okunmalıdır.

Şahsen ben zaman buldukça kutsal kitaplara yönelirim... Beni hidayete yönelten ayetlerle haşır neşir olurum...

Karanlığı görür, aydınlanırım...

Ne var ki benim bu çabam toplumdaki dışlanmama neden olmuştur.

Ne demiş Erenlerden biri: “Kırk köyden kovulmamış olan kendini ermiş saymasın...”

Av. Eren Bilge, 9.9.2012

X37**O SİZE GERÇEĞİN RUHU'NU VERECEK****(İncil. Yuhanna: 14: 16-17)**

“Ben de Baba’dan dileyeyeceğim. O sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, Gerçeğin Ruhu’nu verecek.

Dünya O’nu kabul edemez. Çünkü O’nu ne görür, ne de tanır.

Siz O’nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır.” (İncil. Yuhanna: 14: 16-17:

+

İslam alimleri İncilin Yuhanna bölümünde geçen bu ayeti İslam Peygamberi’nin geleceğine yorumlarlar. Onlara göre: “İsa Peygamber, Allah’a yalvaracak. Allah da insanlara yeni bir peygamber gönderecek, o da İslam Peygamberi olacak...

Bizimkiler bu ayetle teselli olurlar. “Bizim peygamber’in geleceğini İncil bildirmiş...” derler. Oysa İsa Peygamber’in sözünü ettiği insanın davranışlarını yönlendirecek gerçek bilgisidir. İnsanın aklı, mantığı, sağduyusu, mantığı vicdanıdır. Yani insanın yaratılışındaki olan doğruluğa, güzelliğe, iyiliğe olan meyildir.

Bu meyil zor duruma düşen insana sabrı tavsiye eder. İsyankâr olmamayı öğütler. Sabrın sonu selamettir der....

“Siz O’nu tanıyorsunuz. Çünkü O aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır.” dediğine göre gelecek biri yoktur.

Sonra bu tesellici ruhu insanın dışında aramamak gerekir. Bu tesellici insanın içindedir, kendisindedir.

Bizim içimizde olanı dünya ne görür, ne de tanır....

İsa’nın sözünü ettiği yardımcı ruh, gerçeği gösteren ruh insanın kendisindedir.

İnsan, her zaman için aklına, mantığına, muhakemesine, öngörüsüne, sağduyusuna ve vicdanına göre yaşamına yön vermelidir...

Bencillikten kurtulduğumuz takdirde bu duygular bize doğru yolu gösterir...

Av. Eren Bilge, 20.8.2012

X38

TANRI'YA YAKLAŞMAK (İncil. Yakub'un Mektubu. 4/8)

“Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaştacaktır.

Ey günahkârlar, ellerinizi günahattan temizleyin.

Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın.” (İncil. Yakub'un Mektubu. 4/8)

+

Tasavvufta Tanrı'ya yaklaşmak olayı çok önemlidir Bütün velilerin yaşam amaçları Tanrı'ya yaklaşımdır.

Gerçekten insanı huzurlu ve mutlu kılan davranış Tanrı yolunda (Doğruluk, dürüstlük, Salih amel, iyilik...) olmaktır.

Tanrı'ya yaklaşmak kavramı bütün kutsal kitaplarda geçer. Örneğin bu konuda Kuran şöyle der:

“Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının, O'na yaklaşmaya vesile arayın...” (K. 5/35)

Bu ayette “O'na yaklaşmaya vesile arayın...” deniyor.

Bu anlatımdan şu anlam çıkıyor... Sanki Tanrı belirli bir yerde duruyor; bize de ona yaklaşmak düşüyor. Oysa bizden uzakta duran bir Tanrı yoktur. Bu ifade simgesel bir anlatımdır. Tanrı ile yaşamsal olaylarda karşılaşırız.

Bu konuda Tevrat biraz daha anlaşılır bir anlatım kullanmaktadır. O da şöyle demektedir:

“Bulma fırsatı varken RAB'bi arayın, Yakındayken O'na yakarın. (Tevrat, İşaya. 55/6)

Ne demek bu? Biraz daha anlaşılır kılalım. Eğer bir olay karşısında ikileme düşersek doğru olan davranış hangisi ise onu yapmak yükümü ile karşı karşıyayız. Eğer biz bu olayda çıkarımıza aykırı olsa da doğru olanı yaparsak, “Bulunabilirken Tanrı'ya bulmuş oluruz. Yakınken ona yaklaşmış oluruz.

Tanrı'ya yaklaşmak için yüzümüzü kızartmayacak, başımızı ağrıtmayacak davranışlarda bulunmalıyız ki Tanrı'ya yaklaşmış olalım.

Ne var ki kimilerine böyle bir uğraşı anlamsız geliyor. Oysa bize anlamsız gelmiyor; tersine bizim yaşamımızı anlamlı kılıyor...

Başarılarımızda bu anlayış ve davranışın büyük önemi vardır.

Ve biz bunu yaşamımızda görmüş bulunuyoruz...
Bunun denemesi sizlerce de yapılabilir...
Av. Eren Bilge, 3.9.2012

X39 TANRI'NIN ÇOCUKLARI OLMAK

“Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi.

Onlar ne kandan, ne bedenden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular.”

(İncil. Yuhanna.1/12-13)

+

İncil'in Yuhanna bölümünün ilk ayetleri bunlar. Nasıl yorumlamalıyız? İşte yanıtlanması gereken sorular...

Tanrı; maddi bir varlık mı ki, insan biçiminde biri mi ki çocukları olsun. Elbette çocukları derken yalnız erkekleri değil kızları da var...

Ne var ki insanların çoğu Tanrı'yı maddi bir varlık olarak algılar. Tanrı'nın nitelikleri sayılırken “diri” olduğu da söylenir.

Bu ise Tanrı'nın canlı bir varlık olduğunu ileri sürmektir...

Ona bedensellik ve nesnellik yüklemektir...

Bir canlının varlığını sürdürebilmesi için yemesi içmesi gerekir.

Bu durum ise Tanrı'nın noksan sıfatları ile çelişir...

Her zaman söylediğim gibi Tanrı: “Üstesinden gelemeyeceğimiz; Evren yasaları, toplum kuralları, aklın, bilimin ve kültürümüzün verileri ile oluşan sağduyumuz, vicdanımız yanında, uyguladığımızda yüzümüzü kızartmayacak genel değerler, ortak doğrular, olumlu kavramlar, yüce erdemlerdir.

Bu durumda Tanrı;

Madde olarak yoktur, mana olarak vardır.

Varlık olarak yoktur, kavram olarak vardır.

Somut olarak yoktur, soyut olarak vardır.

Ruh olarak yoktur, düşünce olarak vardır.

Zat (kişi) olarak yoktur, isim-sıfat olarak vardır.

Nedir bu, soyut ya da düşünce olarak var olmak?

Şimdi bize düşer bunu anlatmak...

Ne demek, İsa'yı kabul etmek? Bir yere varamayız böyle dersek...

Soyut olarak İsa'yı kabul etmekle bir yere varamayız. Bu ayeti yorumlamalıyız...

“Bana, “Ya Rab, ya Rab!” diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir. (İncil. Matta 7/21)

İşte anahtar cümle budur. “Babanın isteği..”

Nedir Babanın isteği, genel beklenti...

Babanın isteği? Bizim doğru dürüst yaşamamızdır.

Doğruluktan, dürüstlükten şaşmamamızdır.

Herkese sevgi dolu olmak, kimseyi incitmemek, haksız kazanca tenezzül etmemek, insanı yıpratacak, yaşamını zehir edecek hırstan, ihtirastan kurtulmaktır.

İşte bu niteliklere sahip olan kişi Tanrı'nın “Çocuğu” sayılır.

Ayet bu tür insanlar için şöyle der:

“Onlar ne kandan, ne bedenden ne de insan isteğinden doğdular; tersine, Tanrı'dan doğdular.”

Tanrı'dan doğmak isteyenler yukarıda saydığım erdemleri yaşamına uygular...

İslam da bu konuda “Salih amel!” der.

Ne mutlu Tanrı'nın çocuğu olanlara...

Ne mutlu Salih amelin tadını tadanlara...

Av. Eren Bilge, 29.9.2012

X40

**“SİZ BİLMEDİĞİNİZE;
BİZ, BİLDİĞİMİZE TAPIYORUZ...”**

(İncil. Yuhanna. 4/22)

“Yu. 4: 22 Siz bilmediğinize tapıyorsunuz, biz bildiğimize tapıyoruz. Çünkü kurtuluş Yahudilerdendir.

Yu. 4: 23 Ama içtenlikle tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir.

Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor.

Yu. 4: 24 Tanrı ruhtur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.”

+

İncil'in Yuhanna bölümündeki bu ayetler; öncelikle Tanrı'yı kişiselleştirenlere, nesnel maddi bir varlık olarak bilip bildirenlere söylenmiş somut sözler..

“Tanrı ruhtur” dediğine göre O'nu maddi bir varlık değil düşünce olarak algılamalıyız.

Ruh bir kavramdır; yani madde gibi algılayamayız.

Başından beri Tanrı tanımını şöyle yapmışız.

Bunu bir kere daha yinelemeliyiz.

Tanrı: Üstesinden gelemeyeceğimiz Evren yasaları, toplum kuralları, aklın, bilimin ve kültürümüzün verileri ile oluşan sağduyumuz, vicdanımız yanında, uyguladığımızda yüzümüzü kızartmayacak genel değerler, ortak doğrular, olumlu kavramlar, yüce erdemlerdir.

Benim bu yaptığım tanımı Tevrat şöyle özetler:

“RAB doğruluğumuzdur” der...

İbranice “Yahve sidkenu”. (Tevrat. Yeremya. 23: 6 ve 33/16)

Bunu daha açık söylersek Tanrı yaşamda karşılaştığımız genel değerlere, ortak doğrular, olumlu kavramlar, yüce erdemlerdir.

Özetle; doğruluk, dürüstlük, sevgidir.

İslam dininde bu: “Salih Amel!” diye dile getirilir.

Yukarıdaki alıntıda asıl önemli olan **“Siz bilmediğinize tapıyorsunuz, biz bildiğimize tapıyoruz.”** cümlesidir.

Gerçekten de önemli olan Tanrı'yı bilmektir.

Bu konu üzerinde İslam Peygamberi de durur ve Kuran'da aynen şöyle denir:

“Eğer yeryüzündekilerin çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyuyorlar ve onlar sadece yalan uyduruyorlar.” (K. 6/116. Şu ayetler

de aynısını söylüyor: 10/36, 66. 53/28)

Ne var ki bu açıkladıklarımı anlayan kişi yok gibidir.
Ama bu ayetler bilmeyenleri değil bilen bizleri ilgilendirir...

Av. Eren Bilge, 11.10.2012

X41

“KAPIYI ÇALIN SİZE AÇILACAKTIR.”

(İncil Matta 7/7)

“Mat.7: 7 “Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır.”

“Mat.7: 8 Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır.”

+

Burada Kuran öğretisiyle çelişen bir öğreti var. Örneğin Bakara süresi 105'te şöyle denir: “Allah rahmetini dilediğine verir.”

İncil'de ise, “Allah rahmetini dilediğine verir.” demiyor; “Kapıyı çalın, size açılacaktır.” diyor.

Her iki anlatımda da gerçek payı vardır. İnsanın yapısında olmayınca, yani Allah vermemişse, yaratılışı elverişli değilse, istediği kadar gerçeği buldum desin yapaydır.

Gerçeği bilmek, hidayete ermek, hikmeti bilmek onun kismetinde; yani yaratılışında olmadığı için bütün emekleri boşunadır.

Ancak özdenlikle kapıyı çalanlara da kapının açılmaması Tanrı'nın niteliği ile bağdaşmamaktadır.

Hiçbir yerde umut kapısı kapanmamıştır. Yeter ki arayan doğru yolda olsun, Salih amel üzere yaşasın... “Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır.”

Her zaman her yerde ihsan kapısı isteyene açıktır.

O kapının açılmasını isteyene düşen doğruluktan şaşmamaktır.

Bu tekâmül tamamen insanın isteği ile ilgilidir.

Vuslata ermek isteyen yeter ki yorulmasın, doğru yoldan sapmasın; gerisi gün be gün kendiliğinden gelir.

Kendi bilmese bile çevresindekiler kendisindeki gelişimi ve değişimi bilir.

Kendisini herhangi bir yerde gören ister istemez, saygı ile eğilir...

Bu gelişimi görmek isteyen istediği takdirde bu gelişimi kendi yaşamında görür...

Denemesi para ile pulla değil... Biraz çaba ile bu gerçek görülür...

Av. Eren Bilge, 28.10.2012

X42

“NE YAPTIKLARINI BİLMİYORLAR.”

(İncil. Luka, 23/32-34)

İsa'yla birlikte idam edilmek üzere ayrıca iki suçlu da götürülüyordu.

Kafatası denilen yere vardıklarında İsa'yı, biri sağında öbürü solunda olmak üzere, iki suçluyla birlikte çarmıha gerdiler.

İsa, “Baba, onları bağışla” dedi. “Çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.” (İncil. Luka, 23/32-34)

+

Yukarıdaki ayetler İncil'in Luka bölümündedir.

Burada anlatıldığı üzere İsa'yı çarmıha geriyorlar. Sonra çarmıhı yukarı kaldırıyorlar. Çarmıhın dibindeki çukuru tıka basa dolduruyorlar ki çarmıh devrilmesin.

İsa Peygamber, aşağıda hazırlık yapanlara bakarak yazıklanıyor (hayıflanıyor)...

Başını yukarı kaldırarak Baba'sına şöyle demekten kendini alamıyor:

“Baba, bunları bağışla; çünkü bunlar ne yaptıklarını bilmiyorlar!..”

Gerçekten de günümüzdeki olaylara baktığımızda ben de İsa'nın sözlerini yinelemekten kendimi alamıyorum. Şu Arap dünyasında olup bitenler akıl alacak gibi değil; beni insanlıktan daha çok korkutmaya başladı.

Hele laik Türkiye Cumhuriyeti Devletinin El Kaidecilerle, Talibanlarla ve diğer İslam mücahitleri ile işbirliği yaparak Suriye'nin başına bela kesilmesine bir anlam veremiyorum. **“Bu işin sonu nereye varacak!..”** demekten kendimi alamıyorum...

O Suriye ki Alevi'si ile, Sünnisi ile, Hıristiyan'ı Yahudi'si ile gül gibi geçinip gidiyorlardı...

Daha birkaç gün önce Suriye'deki bütün dinlerin temsilcileri bir araya gelerek **“Biz halimizden memnunuz; bize karışmayın!..”** diye ortaklaşa bir bildiriye imza atmışlardı.

Ne var ki Suriye'nin defterini dürmeye karar verdiler Başta Amerika'nın Obama'sı olmak üzere AB ülkeleri Suriye'yi çarmıha germek üzere hazırlıklara giriştiler...

Suriye'yi öyle bir çember altına aldılar ki Suriye de ne yapacağını bilmez durumu geldi...

İşte bu yapılanlara bakıp durdukça ben de **“Rabbim bunlar ne yaptıklarını bilmiyor!..”** demekten kendimi alamıyorum.

Bir üçüncü dünya savaşı patlak verirse akılları başlarına gelecek ama iş işten geçmiş olacak!...

Sonra kendi sorumu kendim yanıtlıyorum: Batılıların istedikleri de bu olmasın...

Av. Eren Bilge, 23.11.2012

X43 KÖTÜYÜ DEĞİL, İYİYİ ÖRNEK ALI.. (İncil. 3. Yuh. 1/11)

“Sevgili kardeşim, kötüyü değil, iyiyi örnek al. İyilik yapan kişi Tanrı'dandır. Kötülük yaparsa Tanrı'ya görmemiştir.” (İncil. 3. Yuh. 1/11)

+

Halkımız arasında şöyle bir deyim vardır: “İsli ile gez isine; pisli ile gez pisine bulaş...”

Bununla yetinmezler bir söz daha söylerler: “arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim...”

İncil'den aktardığım bu ayette bir önemli konuya değinilmektedir...

“İyilik yapan kişi Tanrı'dandır. Kötülük yaparsa Tanrı'ya görmemiştir.” deniyor...

Burada Tanrı'nın ne olduğu hakkında önemli bir açıklama vardır... **“Bu ise akıllılardan ve hikmetlilerden**

gizlenmiştir.” (İncil. Matta, 11/25)

Gerçekten de bu “Tanrı bilgisi ve Din duygusu” akıllılardan ve hikmetlilerden gizlenmiştir. Bu bilgiye İslam’da “İlmi ledün”; yani, sıradan kişilerden gizlenen gizil bilgiler. Bunun içindir ki Muhittin İbn-i Arabi bir kitabının adını şöyle koymuştur: “ARİF İÇİN DİN YOKTUR” Sınır Ötesi Yayınları. Yayınlayan Kevser Yeşiltaş.

Burada kastı aşan bir anlatım vardır. Muhittin Arabi’nin asıl söylemek istediği “ARİF İÇİN ŞERİAT YOKTUR” olacaktır... Bu kitabı bulup okursanız bilmediğiniz bir çok ilmi ledün bilgisi ile karşılaşacaksınız...

Yukarıda İncil’den alıntıladığım ayet de iki konu üzerinde durulmaktadır:

Birincisi kötüyü değil iyiyi örnek almamızdır.

Bilmem bunu yorumlamaya gerek var mıdır?..

Özeneceksen iyi davranışlara özen, diyor ki anlam açıktır...

Gelelim ikinci konuya...

Burada halk arasında bilinen bir Tanrı anlayışından bambaşka bir Tanrı anlayışı ile karşı karşıyayız:

“İyilik yapan kişi Tanrı’dandır. Kötülük yaparsa Tanrı’yi görmemiştir.” Anlayışını görmekteyiz.

Bir kere bilinmelidir ki Tanrı’yi bilen kişi kötülük yapamaz.

Hele yaptığı olumlu davranıştan zevk alan kişi kötülüğe tapamaz.

Hani Kuran’da bir ayet vardır: **“Allah, Hakk’ın ta kendisidir...”** (K. 22/6, 22/62, 24/25. 31/30)

Bu ayete nazire yaparsak “Tanrı, iyiliğin ta kendisidir...”

Ne mutlu söylediklerimi anlayana...

Av. Eren Bilge, 21.12.2012

X44

ALLAH’LA BİREBİR İLİŞKİ KURMAK...

(“İncil, 1.Timoteose: 1: 7)

”Kutsal Yasa öğretmeni olmak istiyorlar, ama ne söyledikleri sözleri ne de iddialı oldukları konuları

anlıyorlar.” (İncil, 1.Timoteose: 1: 7)

+

İncil’de Pavlus, din adamlarına sesleniyor: “Güzel söylüyorsunuz ama ne söylediğinizi ne de söylediğiniz konuları anlıyorsunuz. Sizin söylediklerinizde kutsal kitabın anlatmak istediği bambaşka şeyler...”

Gerçekten de kutsal kitapların özüne giren çok az. Bir örnekle konuyu açalım. Aşağıya hem Tevrat’tan hem de Kuran’dan iki ayet alıyorum. İkisi de aynı konuyu anlatmak istiyorlar. Ama önce bu iki ayeti okuyalım:

“Tevrat, Eyüp.16: 21 Tanrı kendisiyle insan arasında İnsanoğluyula komşusu arasında hak arasın diye.”

“Kuran, Enfal, 24 Ey iman sahipleri! Sizi, size hayat verecek şeye çağırdığında, Allah’a da resule de “Buyur deyin!” Şunu da bilin ki, Allah kişi ile kalbinin arasına girer. Ve bilin ki, en son O’nun huzurunda haşredileceksiniz.”

Din adamların yapması gereken bu ayetlerle ne demek istendiğini anlamaktır...

Bunun için de öncelikle bir din adamının Tanrı ve Din Bilgisine erişmesi gerekir. Allah’ı bilmeden bu konulara açıklama getirilemez.

Bütün din adamları Allah’ı kendilerinden ayrı, gökte bir yerlerde, tahtı kürsüsü bulunan maddî, nesnel, kişisel bir varlık olarak kabul ediyorlar. Bu durumda kutsal kitaplar hakkında ki sözler de bir zandan, bir varsayımdan öte gidemiyor...

Burada Allah denirken amaçlanan anlam Allah’ın insanlar arasında ilişkiden doğan hakka saygı kavramıdır. Bu ilişki insanın komşuları ile kendisi arasında biçimlenir ki bu da hakka, hukuka saygıdır. Bu hakka ve hukuka saygı göstermediğimiz takdirde Allah’ı tepelemiş oluruz.

Kuranda bu kavram insana indirgenmiş oluyor. “Allah kişi ile kalbi arasına girer” demekle insanın sağduyusuna, vicdanına ve hakk’ mı uyacak; yoksa Hakk’ı tepeleyecek mi? Bu olay dinde Allah’a şirk koşup koşmamak olarak adlandırılır.

Kısacası yukarıdaki ayetlerle insanın Allah’la birebir ilişkisinin varlığı anlatılmaktadır. Din adamlarına düşen Allah

birebir ilişkinin önemini anlamaktır.
Av. Eren Bilge, 15.1.2013

X45
KÖR ve DİLSİZ CİNLİ BİR ADAM; DAHA SONRA
AYAĞA KALKTI, KONUŞMAYA,
GÖRMEYE BAŞLADI
(İncil. Matta. 12/22)

İşte ayetin tamamı: “Daha sonra İsa’ya kör ve dilsiz bir cinli getirdiler. İsa adamı iyileştirdi. Adam konuşmaya, görmeye başladı.” (İncil. Matta. 12/22)

+

Bu olay İncil’de geçiyor.

Görüldüğü gibi İsa Peygambere; felçli bir adam getiriyorlar. Felç geçirdiği içindir ki ona “cinli” diyorlar.

Bu felç geçirmiş adam anı zamanda dilsiz (konuşamıyor) ve görmüyor...

İsa, adama ilaç vermiyor, iğne vurmuyor. Sadece dilekte (temennide) buluyor ve adam şıp diye iyileşiyor, konuşuyor, görmeye başlıyor...

Bu olay İsa’nın gösterdiği mucizelerden biri olarak kabul ediliyor.

Bu tür olaylar günümüzde de oluyor. Önce hastaneye gideceklerine hemen nefesi güçlü hacı hoca arıyorlar. Bu güne değin derde deva nefesi güçlü birini göremedik ya...

Böyle durumda yapılacak iş derhal hastaneye koşturmak. Yapılacak bir müdahale varsa onu da doktorlar yapar.

Bu gün dünyada binlerce kardinal, rahip var, papaz var. İsa’daki bu iyileştirici özellik hiç birine intikal etmemiş... Neden acaba? Çünkü böyle bir olayın aslı yok da ondan.

İsa’ya mal edilen bu olay mecaz anlatımdır. Simgeseldir. O cinli dedikleri kişi basireti bağlanmış, gerçeklerden habersiz, idraksiz bir kişi olup İsa’nın öğretisi ile kendine gelen biri olsa gerektir. İsa ile temastan sonra gözü görüyor, dili açılıyor...

Ne var ki insanlar bunu gerçek sanıyor. Oysa böyle bir şey olamaz. Piç kimse; bir dokunmayla, bir nefesle, bir üfûrle felçli, dilsiz, kör bir kişiyi iyileştiremez, konuşur,

görür duruma getiremez...

Bu durumda olan milyarlarca insan var...

İnsanlar hâlâ böyle rivayetlere inanıyorsa burada bir cehalet var demektir.

Av. Eren Bilge, 16.2.2013

X46
İSA'NIN DAĞDAKİ KONUŞMASI ve
GERÇEK MUTLULUK
(İN. LUK. 6:20-23)

Mat.5: 1 İsa kalabalıkları görünce dağa çıktı. Oturunca öğrencileri yanına geldi.

Mat.5: 2 İsa konuşmaya başlayıp onlara şunları öğretti:

Mat.5: 3 “Ne mutlu ruhta yoksul ‘alçak gönüllü’ olanlara! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.

Mat.5: 4 Ne mutlu yaslı olanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler.

Mat.5: 5 Ne mutlu, yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar.

Mat.5: 6 Ne mutlu, doğruluğa acıkıp susayanlara! Çünkü onlar doyurulacaklar.

Mat.5: 7 Ne mutlu, merhametli olanlara! Çünkü onlar merhamet bulacaklar.

Mat.5: 8 Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı’yı görecekler.

Mat.5: 9 Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek.

Mat.5: 10 Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır.

Mat.5: 11 “Benim yüzümden insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size!

Mat.5: 12 Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşayan peygamberlere de böyle zulmettiler.”

+

Batı dünyası bu sözlere saygı gösterseydi; geçmişte

ve günümüzde olan savaşlarla karşılaşmayacaktık. Ne var ki kazanma hırsı batılı insanların basiretini bağlamıştır. Onların gözleri kazançtan ve ganimetten başka bir şey görmemektedir.

Günümüze gelince söz sahipleri şirketler olmuştur. Bu günün siyasetine batı dünyasının şirketleri hâkimdir. Artık tek değer ölçüsü şirketlerin kar düşüncesidir.

Biliyorsunuz şirketler tüzel kişidir. Bunlarda insanî değerler söz konusu olamaz. Bunlarda ne kutsal kitapların ne de Peygamberlerin esamisi okunmaz...

Bu gerçekler gösteriyor ki artık geçerli olan vicdanî değerler değil şirketlerin karıdır.

Bu şirketler için insanî değerler de söz konusu olamaz...

İnsanlar, insanlığın kurtuluşu için bu gerçekleri değerlendirmelidir. Yoksa insanlığın kurtuluşu bir başka bahara kalmıştır. Öyle ki olanaksız gibidir.

Ne Allah'ın ne de Peygamberlerin aklına bir gün insanlığa şirketlerin hükmedeceği fikri hiç mi hiç gelmemiştir... Bu nedenle de kutsal kitapların hiçbirinde şirketler hakkında bir hüküm göremezsiniz...

Av. Eren Bilge, 16.3.2013

X47**RAB, RUH'TUR****(İncil. 2. Ko. 3: 17)**

“İncil. 2. Ko. 3: 17 Rab Ruh'tur, Rab'bin Ruhu neredeyse orada özgürlük vardır.”

İncil'deki bu ayet Yehova Şahitleri'nin çevirisi İncil'de şu biçimi almıştır:

“İncil. 2. Ko. 3: 17 Yehova Ruh'tur, Yehova'nın Ruhu neredeyse orada özgürlük vardır.”

+

Görüldüğü gibi anlamda bir değişiklik yoktur. Anlam olduğu gibi korunmuştur.

Ne var ki Araplarda Allah, Türklerde Tanrı olan kavramın adı genellikle Musevilikte Yehova, İsevilikte Rab'tır...

Her ne olursa olsun Allah, Tanrı, Yehova, Rab demekle insanlar ortak beklentilerini, evrensel isteklerini dile

getirmektedirler. Bu beklenti ve istekler de akil ve makul din adamı bilgiler tarafından dile getirilmiştir.

Söyleyen, dile getiren insandır. Ayetin söylenişine dikkat edilirse söyleyen üçüncü bir kişidir. İnanırcılık ve itaat sağlamak içinde Allah, Tanrı, Rab, Yehova adına konuşulduğu izlenimi verilmiştir. Eğer Allah, Tanrı, Yehova, Rap demeseler inanırcılık sağlayamazlardı...

Aslında Allah, Tanrı, Rab, Yehova adı verilen kişisel, nesnel, maddi anlamda bir varlık yoktur. Bu adlar kutsallaştırılan simgesel bir anlatımdır.

Bütün olumlu kavramlar, genel değerler, ortak doğrular, erdemle özdeşleşen olgun davranışlar insanlık tarafından ortaklaşa kullanıldığı takdirde toplumda huzur, güven ve mutluluğun sağlanacağına inanılmıştır. Amaç insanların huzur, güven ve mutluluk içinde yaşamalarını sağlamaktır.

Ne var ki tarihte bunun örneklerini göremiyoruz. Tarih boyunca bütün dinler Allah ve din adına birbirine girmişler; birbirlerinin canına kıymışlar, malını mülkünü gasbetmiş, karısını, kızını, oğlunu köle ve cariye olarak almış, fazlasını pazarlarda satmıştır...

İster Allah, ister Tanrı, ister Rab ve isterse Yehova diyelim; bu kavramların bilinmesi durumunda "İncil. 2. Ko. 3: 17 Rab Ruh'tur, Rab'bin Ruhu neredeyse orada özgürlük vardır" ayetinin bir anlamı olabilir.

Bu ayeti şu biçimde yorumlayabiliriz: "Düşünce, inanç, anlatım özgürlüğü uyulması gereken üstün bir değerdir. Bu ayet bu biçimde yorumlandığı takdirde insan; düşüncesini, inancını rahatça ve korkusuzca dile getirir. Kimse kimseyi dünya görüşü nedeniyle ayıplayamaz, kınayamaz.

Soruna bir de bu açıdan bakarsak ne kaybımız olur?

Av. Eren Bilge, 5.6.2013

X48

ÖTE DÜNYA İLE İLGİLİ BİR SORU

(Mat. 22/23-33. Mar.12:18-27; Luk.20:27-40.

Tevrat. Çıkış. 3/6)

Mat. 22: 23-24 Ölümünden sonra diriliş olmadığını söyleyen Sadukiler*, aynı gün İsa'ya gelip şunu

sordular: “Öğretmenimiz, Musa şöyle buyurmuştur: ‘Eğer bir adam çocuk sahibi olmadan ölürse, kardeşi onun karısını alsın, soyunu sürdürsün.’

Mat.22: 25 Aramızda yedi kardeş vardı. İlki evlendi ve öldü. Çocuğu olmadığından karısını kardeşine bıraktı.

Mat.22: 26 İkincisi, üçüncüsü, yedincisine kadar hepsine aynı şey oldu.

Mat.22: 27 Hepsinden sonra kadın da öldü.

Mat.22: 28 Buna göre diriliş günü kadın bu yedi kardeşten hangisinin karısı olacak? Çünkü hepsi de onunla evlendi.”

Mat.22: 29 İsa onlara, “Siz Kutsal Yazılar’ı ve Tanrı’nın gücünü bilmediğiniz için yanılıyorsunuz” diye karşılık verdi.

Mat.22: 30 “Dirilişten sonra insanlar ne evlenir, ne de evlendirilir, gökteki melekler gibidirler.

Mat.22: 31 Ölülerin dirilmesi konusuna gelince, Tanrı’nın size bildirdiği şu sözü okumadınız mı?

Mat.22: 32 ‘Ben İbrahim’in Tanrısı, İshak’ın Tanrısı ve Yakup’un Tanrı’sıyım’ diyor. Tanrı ölülerin değil, dirilerin Tanrısı’dır.”

Mat.22: 33 Bunları işiten halk, O’nun öğretiğine şaşıp kaldı.

+

İsa Peygamber, kendisine sorulan “Ölülerin dirilmesi” sorusunu şu biçimde yanıtlıyor: “‘Ben İbrahim’in Tanrısı, İshak’ın Tanrısı ve Yakup’un Tanrı’sıyım, diyor. Tanrı ölülerin değil, dirilerin Tanrısı’dır.’”

Burada dikkat çeken “Tanrı ölülerin değil, dirilerin Tanrısı’dır.” Cümlesidir. Bu cümleden anlaşılıyor ki Tanrı; ölülerle değil dirilerle ilgileniyor. Ölüm ile her şey bitiyor. İnsanın Tanrı’ya karşı bir sorumluluğu kalmıyor. Geriye ne Cennet ne de Cehennem kalıyor. Cennet de, Cehennem de insan yaşarken söz konusudur...

Beni asıl düşündüren “Ben İbrahim’in Tanrısı, İshak’ın Tanrısı ve Yakup’un Tanrı’sıyım” sözleridir.

“İbrahim’in Tanrısı, İshak’ın Tanrısı ve Yakup’un Tanrısı”nın Tanrı anlayışı nasıldı acaba da İsa burada dikkat

çekiyor. Acaba diyorum. Adı geçen bu Peygamberlerin inancında öbür dünya, Cennet, Cehennem kavramı yok muydu?

Tevrat incelendiğinde Cennet'ten Cehennem'den söz edildiği görülmez... "Tanrı ölülerin değil, dirilerin Tanrısı'dır." denildiğine göre her şey yaşayanlarla ilgili...

İncil'de de Cennet yerine "göklerde olmak" kullanılır... Cennet terimi çok az yerde geçer...

Mat.22: 34 Ferisiler, İsa'nın Sadukiler'i susturduğunu duyunca bir araya toplandılar.

Mat.22: 35-36 Onlardan biri, bir Kutsal Yasa uzmanı, İsa'yı denemek amacıyla O'na şunu sordu: "Öğretmenim, Kutsal Yasa'da en önemli buyruk hangisidir?"

Mat.22: 37 İsa ona şu karşılığı verdi: "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.'

Mat.22: 38 İşte ilk ve en önemli buyruk budur.

Mat.22: 39 İlkine benzeyen ikinci buyruk da şudur: 'Komşunu kendin gibi seveceksin.'

Mat.22: 40 Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır."

Bu durumda ortaya olumlu kavramlar, genel değerler, ortak doğrular, üstün duygu ve düşünceler, erdemli davranışlar Tanrı kavramı içine alıyor....

Kutsal kitaplar incelendiğinde görülür ki hep olumlu kavramlar, genel değerler, ortak doğrular, erdemlere dikkat çekiliyor. Bu sözler İslam da Hak kavramı ve Salih amel olarak dile getiriliyor. Bu kavramları uyguladığın takdirde huzur ve güvene (Cennet...) erersin deniyor.

Anlayacağımız bu olumlu kavramlar Tanrı olarak niteleniyor...

Av. Eren Bilge, 6.7.2013

XX

Av. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, utancından bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimcilik yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursuna gitti ve bitirdi...

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılıncaya futbol hakemliğini bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda mahkeme: "Hayri Balta, Atatürkçü

ve aydın bir kimse!" (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye'de mahkeme kararı ile "Atatürkçü ve Aydın" sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10'a yakın işyerinden kovuldu. 10'a yakın ev değiştirmek ve sonunda Gaziantep'ten ayrılmak zorunda kaldı...

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken "Kavmiyetçi ve Ümmetçi" kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971'de Ankara'ya göçtü.

Gaziantep'ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971'de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart'ın hışmından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep'te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara'ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesini bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken: 27 Mart 1977 yılında ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile

uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucu yönetim kurulunda ve seçimle gelen ilk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirip kalbinin % 70'i çalışamaz bir duruma gelince ADD'deki görevini ve avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de evinde yaşamaktadır.

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, elektrik sobası ile geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadktan sonra babaannesinden kendisine kalan trilyon değerinde taşınmazları, kendisine yeteri kadarını ayırdıktan sonra, kalanını dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır. Torunlarından biri Amerika'da Siyaset Bilimi hocalığı yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiştir.

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve bu davalardan birinin sonucunda da ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ kurulmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

Bu günkü tarih itibariyle basılmış 27 kitabı vardır. Bu kitaplar parasız dağıtılmaktadır... (Kitapların listesi aşağıdadır...)

2000 yılından beri www.tabularatalanayalanabalta.com adresli Sitesinde aydınlanma savaşını sürdürmektedir.

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; bireyciliğe karşı toplumculuğu, dine karşı bilimi, şeriata karşı cumhuriyeti, teokrasiye karşı laikliği, vahye karşı akli, yaratılış teorisine karşı evrim

teorisini, ruhçuluğa karşı maddeciliği savunmuştur...

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Eren Bilge, 24.4.2014

+

TABULARA TALANA YALANA BALTA YAYINLARI:
Alfabetik olarak:

1. Allah Denince 1/6
2. Allah Denince 2/6
3. Allah Denince 3/6
4. Allah Denince 4/6
5. Allah Denince 5/6
6. Allah Denince 6/6
7. Aydınlanma
8. Bir Aydın Adayı
9. Cambaz
10. İncil'den
11. Kızma Yok
12. Kuran'dan
13. Laiklerin El Kitabı
14. Laikliği Benimsemeden...
15. Laiklik Bir Yaşam Biçimidir
16. Misyonere Yanıt
17. Muhbir ve Tertipçilerim
18. Muzır'dan Kes!..
19. Röportaj ve ...
20. Sırların Sırrı
21. Son Nokta
22. SSS (Sevenler Soranlar Sövenler)
23. Taç'a Atılanlar
24. Takvimlerden 1
25. Tanrı'ya Yakınlık
26. Tevrat'tan
27. Yitmiş Bir Adam

NOT:

Yayınlanacak olanlar:

www.tabularatalanayalanabalta.com

adresli sitemizde sıralanmaktadır.

Şu adresten de bana ulaşabilirsiniz:

Hayri@tabularatalanayalanabalta.com

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA
HAYIR!..**

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli

köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirlî, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koştığı yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Devamı en son sayfada